

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/72/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119201361
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3119201361.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, B., práv. zast. JUDr. Zuzanou Jankoviechovou, advokátkou so sídlom M.R. Štefánika 157/45, Považská Bystrica proti žalovanej E. A. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. D. XXX, B. B., práv. zast. Mgr. Marcelom Péli, advokátom, Považská Bystrica, M. R. Štefánika 157/45, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 17. mája 2022 č.k. 20C/4/2019-620, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie – vo výrokoch II., III., IV., V., VI. **p o t v r d z u j e .**

Žiadna zo strán **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o vyporiadanie manželskej postele a osobného automobilu zn. Mercedes ML 270 cdi, rok výroby 2001 zastavil z dôvodu, že žalobca vzal žalobu v tejto časti späť a žalovaná nepovažovala tieto veci za spoločný majetok strán a teda súhlasila so zastavením konania v tejto časti. Výrokom II. rozhodol, že z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva sporových strán súd do výlučného vlastníctva žalobcu prikazuje: - zostatok na bežnom účte vedenom na meno žalobcu v G., H., IBAN: G. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vo výške 1.646,38 eur, - odkupnú hodnotu životného poistenia A. I. J. - poisťna zmluva č. 6494154 uzatvoreného na meno žalobcu v A. I. J., pobočka poisťovne z iného členského štátu v sume 1.890,64 eur. Výrokom III. rozhodol, že z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva sporových strán súd do výlučného vlastníctva žalovanej prikazuje: - koterec pre psa v hodnote 420 eur, vyžínačka AL-KO v hodnote 70 eur, - zostatok na bežnom účte vedenom na meno žalovanej v B. C., H., IBAN: G. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vo výške 5.752,72 eur, - odkupnú hodnotu životného poistenia Komplet - poisťna zmluva č. 42056638 uzatvoreného na meno žalovanej v F. K. L., H. v sume 1.909,48 eur, - odkupnú hodnotu Poistnej zmluvy č. 6492304 uzatvorenej na meno žalovanej v A. I. J., pobočka poisťovne z iného členského štátu v sumu 881,44 eur. Výrokom IV. rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi titulom vyporiadania BSM sumu 23.294,47 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom V. žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal. Výrokom VI. priznal štátu nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 50%, proti žalovanej v rozsahu 50% s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 143, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, 3, § 150 Občianskeho zákonníka a § 145 ods. 2 CSP. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalobca sa domáhal vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva strán cestou súdu, pretože strany sa nedohodli na vyporiadaní ich spoločného majetku. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že manželstvo sporových strán trvalo od 27.10.2012 do 03.02.2017, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok súdu o

rozvođe manželstva.

Ďalej mal za preukázané, že strany sporu počas trvania ich manželstva nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva hnutel'né veci. Konštatoval, že medzi stranami nebolo sporu v tom, že do ich BSM patrí koterec pre psa v zostatkovej hodnote 420 eur, vyžinačka AL-KO v zostatkovej hodnote 70 eur. Zo zhodných tvrdení strán vyplýva, že tieto veci ostali v držbe žalovanej. Preto s prihliadnutím na zásadu, že veci sa majú prikázať do vlastníctva tej sporovej strane, ktorá vec užíva, teda má vec v držbe, alebo mala vec naposledy v držbe, prikázal ich do výlučného vlastníctva žalovanej. Keďže strany sa zhodli na zostatkovej hodnote týchto spoločných hnutel'ných vecí, vychádzal z ich zhodných tvrdení čo do výšky hodnoty vecí. Pre neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena súd prvej inštancie nevyporiadaval prístrešok a ani nezohľadnil žalobcom tvrdenú investíciu strán zo spoločných prostriedkov na tento prístrešok v sume 175 eur. Mal za to, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že do BSM patrí prístrešok na drevo v zostatkovej hodnote 175 eur. Žalovaná síce nepoprela, že prístrešok bol dokončený počas manželstva strán na jej pozemku pri dome v B. B., ale uvádzala, že cena za prístrešok bola uhradená ešte pred uzavretím manželstva strán zhotoviteľovi pánovi M.. Žalovaná svoje tvrdenie preukázala predložením príjmového pokladničného dokladu vystaveného dňa 10.04.2012 pánom M. o tom, že prijal od žalovanej sumu 1.000 eur ako zálohu na prístrešok. Žalobca nepreukázal, že za prístrešok bola zo spoločných prostriedkov uhradená počas manželstva suma 175 eur. Žalobca ani neuviedol kedy, kto, kde, akým spôsobom a komu zaplatil túto sumu za prístrešok, a neunesol teda bremeno tvrdenia v tomto smere. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania ďalej nemal za preukázané tvrdenie žalobcu, že sporové strany počas trvania ich manželstva nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva nehnuteľností, a to pozemky parc. reg. „C“ parc. č. 3000 trvalé trávne porasty o výmere 20250 m², parc. č. 3055 trvalé trávne porasty o výmere 954 m², parc. č. 2999 trvalé trávne porasty o výmere 25187 m² nachádzajúce sa v k.ú. B. N.. Na predloženej kúpnej zmluve datovanej dňom 25.06.2015, na základe ktorej došlo k prevodu vlastníctva týchto pozemkov, je ako kupujúca uvedená iba žalovaná. Podpisy na kúpnej zmluve uznali za svoje vlastné všetci traja predávajúci dňa 20.07.2015 pred notárom Mgr. Petrom Mikitom. Súd prvej inštancie mal z predložených listín ďalej preukázané, že sporové strany uzatvorili dňa 03.07.2015 v notárskom úrade notára Mgr. Petra Mikitu v Trenčíne v zmysle § 143a ods. 1 Občianskeho zákonníka dohodu o zúžení ich bezpodielového spoluvlastníctva spísanú formou notárskej zápisnice sp. zn. N 269/2015, Nz 23532/2015, NCRIs 24066/2015. V notárskej zápisnici sa strany dohodli, že predmetom ich bezpodielového spoluvlastníctva nebudú uvedené pozemky v k.ú. B. N., ktoré nehnuteľnosti nadobudne žalovaná do svojho výlučného vlastníctva na základe kúpnej zmluvy. V zápisnici sa ďalej uvádza, že notár dohodu spísanú formou notárskej zápisnice účastníkom prečítal, a vysvetlil a účastníci ako aj notár ju podpísali. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v žalobe tvrdil, že bol uvedený do omylu ohľadom právnych následkov podpísania takejto zápisnice, a pri jej podpísaní žalobcovi nebolo nič vysvetlené ani ozrejmene, pričom žalovaná toto tvrdenie žalobcu popierala, uvádzala, že po vysvetlení notára mu žalobca povedal, že rozumie, že výlučnou vlastníčkou pozemkov sa stane žalovaná. Žalobca teda spochybnil pravdivosť obsahu notárskej zápisnice, v zmysle ktorej notár pred podpisom právne následky účastníkom dohody vysvetlil. Súd prvej inštancie uviedol, že listiny ako dôkazný prostriedok sa v zásade rozdeľujú na listiny súkromné a verejné. Za verejné listiny sa považujú listiny vydané orgánmi verejnej moci v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitným predpisom vyhlásené za verejné. Medzi verejné listiny patrí aj notárska zápisnica. Z ustanovenia § 205 CSP vyplýva, že verejné listiny potvrdzujú pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak. Žalobcu teda zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať, že notár účastníkom dohody notársku zápisnicu neprečítal a nevysvetlil. Svedok O. A., ktorý ako realitný maklér sprostredkoval predaj predmetných pozemkov uviedol, že bol prítomný v notárskej kancelárii, keď žalobca podpisoval notársku zápisnicu obsahujúcu dohodu strán o zúžení ich BSM, pričom notár vysvetlil žalobcovi právne následky dohody o zúžení BSM. Z výsluchu tohto svedka tak mal súd prvej inštancie potvrdené, že obsah notárskej zápisnice je pravdivý. Žalobca si teda bol vedomý následkov podpisu takejto dohody, t.j., že výlučnou vlastníčkou predmetných pozemkov stane žalovaná. Napokon žalobca sám na pojednávaní uviedol, že sa so žalovanou dohodol, že pozemky budú písané na žalovanú s odôvodnením, že on pracoval v štátnej správe a musel by v práci v majetkovom priznaní preukázať pôvod a spôsob nadobudnutia týchto pozemkov. Súd prvej inštancie uviedol, že neobstojí ani argument žalobcu, v zmysle ktorého predmetné nehnuteľnosti zapísané v katastri nehnuteľností na meno žalovanej patria do BSM a mali by byť predmetom vysporiadania, pretože dohoda o zúžení obsahu BSM bola podpísaná dňa 03.07.2015, teda až po uzatvorení kúpnej zmluvy zo dňa 25.06.2015 a dohodu o zúžení BSM možno uzatvoriť len s účinkami ex nunc, t.j. do budúcnosti, a nie spätne, tak ako tomu bolo v danom prípade. Žalovaná vysvetlila, že v skutočnosti bola kúpna zmluva v notárskom úrade Mgr. Mikitu uzatvorená dňa 03.07.2015, kedy ju podpísala žalovaná a dopísala na ňu aj dátum uzatvorenia zmluvy 03.07.2015 a v rovnaký deň

bola uzatvorená aj dohoda o zúžení BSM, pričom následne pán O. A. vzhľadom na zmenu zákona ohľadom zákazu drobenia pozemkov urobil úpravu na kúpnej zmluve ohľadom dátumu, ktorý zmenil na 25.06.2015, a kúpnu zmluvu po podpísaní zmluvnými stranami predložil katastrálnemu úradu s návrhom na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Svedok O. A. tieto tvrdenia žalovanej v rámci jeho svedeckej výpovede v plnej miere potvrdil. Po predložení listín od Okresného úradu Trenčín, odbor katastrálny mal súd prvej inštancie za preukázané, že tento štátny orgán dňa 22.07.2015 pod V 4025/15 rozhodol o povolení vkladu vlastníckeho práva k predmetným pozemkom v prospech žalovanej ako kupujúcej na základe kúpnej zmluvy datovanej dňom 25.06.2015, pričom návrh na vklad vlastníckeho práva podali všetky zmluvné strany dňa 20.07.2015. Odhliadnuc od uvedených okolností, súd prvej inštancie konštatoval, že podstatná je skutočnosť, že obsah kúpnej zmluvy a obsah dohody o zúžení BSM si neodporujú pokiaľ ide o to, že o predmetné pozemky sa nerozšíri BSM sporových strán, keďže podľa oboch právnych úkonov vlastníčkou predmetných pozemkov sa mala stať výlučne žalovaná. Vychádzajúc z obsahu týchto listín, výsluchu žalovanej a svedka O. A. súd prvej inštancie uzavrel, že úmyslom oboch sporových strán bolo docieľiť, aby žalovaná nadobudla pozemky do jej výlučného vlastníctva, pričom aj žalobca na pojednávaní potvrdil, že sa so žalovanou dohodol, že pozemky budú písané na žalovanú. Závery súdu prvej inštancie v tomto smere neodporujú ani relevantnej judikatúre (R 30/2008), podľa ktorej dohoda o zúžení BSM podľa § 143a Občianskeho zákonníka môže upravovať len režim nadobúdania vecí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov v budúcnosti, ale sama osebe nemôže byť právnym titulom pre zmenu vlastníckych vzťahov manželov založených pred jej uzavretím. Konštatoval, že aj ak by bola naozaj kúpna zmluva uzatvorená už dňa 25.06.2015, teda pred 03.07.2015, kedy bola uzatvorená dohoda o zúžení BSM, vzhľadom na úmysel zmluvných strán prejavovaný v oboch právnych úkonoch, z ktorého je zrejmé, že pozemky nemali patriť do BSM strán, ale ich mala nadobudnúť do výlučného vlastníctva žalovaná a vzhľadom k tomu, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam sa nadobúda až rozhodnutím o vklade a keďže vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v prospech žalovanej bol povolený až rozhodnutím okresného úradu zo dňa 22.07.2015 (teda po uzatvorení dohody o zúžení BSM), možno dospieť iba k jednému záveru, a síce, že dohoda o zúžení BSM neupravovala vlastnícke vzťahy manželov spätne. Preto súd prvej inštancie už netrval na vykonaní žalobcom navrhnuté dôkazu, a to, aby notár Mgr. Peter Mikita, Trenčín predložil súdu fotokópiu osvedčovacej knihy s overenými podpismi účastníkov kúpnej zmluvy zo dňa 25.06.2015. Šlo o nadbytočný dôkaz. Súd prvej inštancie mal ďalej za to, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať ani to, že kúpna cena 140.000 eur za predmetné pozemky bola v celej výške uhradená z peňažných prostriedkov patriacich do BSM strán, z ktorého dôvodu žiadal žalobca od žalovanej eventuálne nahradiť tieto prostriedky v rozsahu polovice. Uplatnil teda náhradovú pohľadávku podľa § 150 Občianskeho zákonníka. Podľa tvrdenia žalobcu tieto peňažné prostriedky mali strany do ich BSM získať darom od otca žalovanej v priebehu manželstva s tým, že dar mal predstavovať sumu 200.000 eur, čo však žalovaná popierala. Súd prvej inštancie poukázal na to, že pokiaľ by aj bolo v konaní preukázané, že otec žalovanej počas trvania manželstva strán daroval obom stranám uvedenú alebo menšiu sumu, tieto peniaze by nepatrili do BSM strán a nemohli by byť vysporiadané v tomto konaní. V zmysle judikatúry súdov (R 42/1972) totiž platí, že ohľadom darov poskytnutým obidvom manželom za trvania manželstva možno z kogentného ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka vyvodiť, že veci nadobudnuté za trvania manželstva darom obidvom manželom sa nestávajú predmetom ich bezpodielového spoluvlastníctva, ale stávajú sa predmetom ich podielového spoluvlastníctva. Výnimka ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka o veciach darovaných platí nielen pri nadobudnutí vecí jedným z manželov, ale aj pri nadobudnutí vecí obidvomi manželmi. Žalobca v danom prípade neuviedol dátum uzavretia darovacej zmluvy, miesto uzavretia darovacej zmluvy, spôsob poskytnutia darovaných peňažných prostriedkov, ani iné rozhodujúce okolnosti uzavretia darovacej zmluvy, ktoré by tvrdenia žalobcu posunuli do roviny viac uveriteľnej. Z výsluchu žalobcu vyplynulo, že on sa o tvrdenom dare dozvedel od otca žalovanej v rámci ich rozhovoru na Veľkú noc roku 2015, avšak až potom, ako už boli peniaze poskytnuté. Uviedol, že nepozná podmienky, za ktorých bol dar poskytnutý, pretože nebol pri tom. Súd prvej inštancie konštatoval, že ak sú tieto tvrdenia žalobcu pravdivé, tak by viedli k jedinému možnému záveru, a síce, že žalobca nebol zmluvnou stranou darovacej zmluvy, keďže peniaze mali byť poskytnuté pred tým bez jeho vedomia, a to zrejme žalovanej, o ktorej žalobca uviedol, že tieto dary riešila žalovaná. K reálnemu odovzdaniu daru teda malo dôjsť pred rozhovorom žalobcu s otcom žalovanej, a v prípade reálnej darovacej zmluvy dochádza k dohode darcu a obdarovaného o podstatných náležitostiach darovacej zmluvy podľa § 628 ods. 1 Občianskeho zákonníka (o predmete daru a bezodplatnosti) súčasne s plnením zmluvy. Žalobca teda nemohol byť obdarovanou osobou, keďže v čase poskytnutia peňazí o darovaní ani nevedel, peniaze neboli odovzdané jemu, teda nemohol v čase poskytnutia plnenia prejaviť vôľu a prijať dar od darcu. O konsenzuálnu darovaciu zmluvu nešlo, keďže to netvrdil žalobca,

a nepredložil písomnú darovaciu zmluvu, pričom písomnú formu tohto typu darovacej zmluvy vyžaduje § 628 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaná však popierala dar od otca žalovanej obom stranám, uvádzala, že tak vysokú sumu v rukách nikdy nemala. Tvrdila, že finančne dary poskytol otec výlučne jej, ale postupne a v menších sumách. Svedkyňa A. P., nevlastná sestra žalobcu, ktorá sporové strany navštevovala, uviedla, že pri osobnom rozhovore s nimi, jej strany povedali, že otec žalovanej dal obom stranám peniaze na kúpu týchto pozemkov a dodala, že otec žalovanej mal so žalobcom dobrý vzťah. Aj svedok Q. R., bývalý priateľ sestry žalobcu uvádzal, že navštevoval sporové strany a od nich má vedomosť, že im otec žalovanej dal peniaze na kúpu pozemkov. Súd prvej inštancie poukázal na to, že ani jeden zo svedkov nebol prítomný pri uzavretí tvrdenej darovacej zmluvy medzi otcom žalovanej a sporovými stranami, svedkovia nevedeli uviesť ani sumu, ktorú mal otec žalovanej darovať sporovým stranám na kúpu pozemkov. Svedkyňa A. H. S., matka žalovanej uvádzala, že otec žalovanej finančne pomáhal žalovanej vždy keď to potrebovala počas manželstva strán, svedkyňa nespomínala, žeby otec žalovanej dal peniaze obom stranám. Tvrdené darovanie nepreukazuje ani to, že žalovaná v dedičskom konaní 12D 485/2015 po svojom otcovi A. L. G. zdedila iba 1/4 z bytu a zvyšok dedičstva nadobudla pozostalá manželka poručiteľa N. T. G.. Darovanie peňazí zo strany otca žalovanej sporovým stranám za účelom kúpy pozemkov v B. N. nebolo teda preukázané ani výsluchom týchto svedkov. Súd prvej inštancie mal ďalej za to, že svoje tvrdenia nepreukázala ani žalovaná v tom, že kúpna cena v celej výške 140.000 eur za pozemky v k.ú. B. N. bola uhradená z jej výlučných prostriedkov. Žalobca jej tvrdenia popieral, vo vyjadrení zo dňa 14.03.2022 uznal, že žalovanej boli na jej účet vyplatené redemácie podielových listov dňa 02.07.2015. Tvrdenia žalovanej, že disponovala na svojom bežnom účte k dátumu, kedy bola vyplácaná kúpna cena za pozemky v B. N. sumou 190.860,38 eur, a mala ju získať z vyplatených redemácií z podielových listov, vkladov od jej otca, od jej matky, vyplatením poisťného plnenia z poisťky jej otca v rokoch 2010 až 2015 súd prvej inštancie nepovažoval za pravdivé, keďže neberú zreteľ na debetné operácie, ktoré boli z peňažných prostriedkov na jej účte počas uvedeného obdobia realizované, ako to vyplýva z výpisu z jej bežného účtu. Žalovaná pred uzavretím manželstva nakúpila podielové listy v podielových fondoch, pričom počet, hodnota podielových listov vo fondoch spravovaných B. H. A., G.. G.. H. vo vlastníctve žalovanej ku dňu 24.05.2013 (deň pred uzavretím manželstva strán) vyplýva z potvrdenia B. C., H. zo dňa 03.07.2018. Tento majetok preto nepatrí do BSM strán. Žalovaná požiadala o vyplatenie aktuálnej ceny podielových listov (tzv. redemácia), a výplata hodnoty podielových listov tiež nepatrí do BSM, a ani žiadna zo strán ich nenavrholo zaradiť do masy BSM. Keďže z účtu žalovanej boli poukázané peňažné prostriedky v sume 110.000 eur na účely úhrady kúpnej ceny pozemkov do jej výlučného vlastníctva, žalovaná bola povinná preukázať jej tvrdenie, že šlo o jej výlučné peňažné prostriedky. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že na bežný účet žalovanej boli pripísané peňažné prostriedky, ktoré boli jej výlučným majetkom, nepatria do BSM, a to redemácie podielových listov zo strany B. C., H. zo dňa 21.05.2014 v sume 4.989,98 eur, zo dňa 04.09.2014 v sume 5.307,16 eur, dar peňažných prostriedkov v sume 1.500 eur, ktorý žalovanej na účet vložil jej otec dňa 18.03.2015. Žalovaná v rámci bremena tvrdenia neuviedla to, aké príjmy, v akej sume dosiahla v rámci obdobia od vloženia týchto jej výlučných prostriedkov na bežný účet žalovanej až do výplaty kúpnej ceny dňa 03.07.2015, neuviedla v akej sume a z akých peňazí (z vyplatenej mzdy žalovanej, nájomného za byt v Bratislave, dávky zo Sociálnej poisťovne, alebo z peňazí vo výlučnom vlastníctve žalovanej) boli hradené jednotlivé debetné operácie na účte žalovanej v tomto období (poisťky, nákupy potravín, liekov, úhrada energií do obydlija, a iné), a keďže výpis z účtu žalovanej neobsahuje zostatky na účte po každej platobnej operácii na účte, nemal súd prvej inštancie za zrejmé, či v dôsledku úhrad uvádzaných mesačných výdavkov nedošlo k úplnému alebo čiastočnému spotrebovaniu týchto výlučných prostriedkov žalovanej pred tým ako bola vyplatená dňa 03.07.2015 prvá časť kúpnej ceny v sume 110.000 eur. Súd prvej inštancie nie je oprávnený ani povinný tieto chýbajúce skutkové tvrdenia žalovanej vyvodzovať z predloženého výpisu z účtu žalovanej. Preto nemohol zohľadniť, že na úhradu kúpnej ceny boli použité redemácie podielových listov na účet žalovanej zo dňa 21.05.2014 v sume 4.989,98 eur, zo dňa 04.09.2014 v sume 5.307,16 eur, dar peňažných prostriedkov v sume 1.500 eur, ktorý žalovanej na účet vložil jej otec dňa 18.03.2015 (deň po vklade tohto daru bola realizovaná debetná operácia na účte v sume 1.051,07 eur a ďalšie debetné operácie na poisťky, nákupy kartou atď.). Súd prvej inštancie mal za to, že nemohol uznať, že hotovostný vklad žalovanej na jej bežný účet v sume 750 eur zo dňa 08.06.2015 predstavoval jej výlučné peňažné prostriedky, pretože žalovaná túto skutočnosť nepreukázala; mohlo ísť o spoločné peniaze strán. Vklad žalovanej na jej účet v sume 1.500 eur zo dňa 09.01.2015 súd prvej inštancie započítal na úhradu splátok hypotekárneho úveru. Dar od matky žalovanej v sume 5.000 eur zo dňa 14.05.2015 vložený na účet žalovanej mal súd prvej inštancie za preukázaný výpisom z bežného účtu žalovanej, výsluchom svedkyne - matky žalovanej A. H. S. a svedkyňou na pojednávaní

predloženým výpisom z jej účtu č. XXXXXXXXXXXX vedeného v B. C., H.. Od vkladu daru sú na účte zaevidované nasledujúce debetné operácie: 15.05.2015 v sumách 9 eur, 48 eur, 20.05.2015 v sume 22 eur, 21.05.2015 v sume 100 eur, 30.05.2015 v sume 4 eur, 0,01 eur, 01.06.2015 v sume 50,30 eur, 02.06.2015 v sume 55,93 eur, 05.06.2015 v sume 73,38 eur, 08.06.2015 v sumách 83 eur, 49 eur, 21 eur, 49 eur, 21 eur, 130,68 eur, 62,21 eur, 11.06.2015 v sume 20,42 eur, 15.06.2015 v sume 48 eur, 19.06.2015 v sume 22 eur, 25.06.2015 v sume 65,35 eur, 29.06.2015 v sume 10,90 eur, 30.06.2015 v sume 0,02 eur, 01.07.2015 v sume 50,30 eur, 02.07.2015 v sume 10 eur, t.j. spolu v sume 1.055,50 eur. Od vkladu daru boli na účet žalovanej pripísané aj kreditné operácie (jej mzda, nájomné za byt, iné príjmy patriace do BSM), a to dňa 15.05.2015 v sume 287,80 eur, 413 eur, 30.05.2015 v sume 0,06 eur, 05.06.2015 v sume 750 eur, 12.06.2015 v sume 29,80 eur, 15.06.2015 v sumách 23,52 eur, 297,40 eur, 17.06.2015 v sume 417 eur, 30.06.2015 v sume 0,11 eur, t.j. v celkovej sume 2.218,58 eur, ktorá postačovala na úhradu uvedených debetných operácií v ich celej výške, a preto na ich úhradu nebolo treba použiť dar v sume 5.000 eur. Konštatoval, že žalovaná teda preukázala, že aj po úhrade uvedených debetných operácií jej na účte ostal dar od matky v plnej výške 5.000 eur, ktorý súd prvej inštancie uznal, že žalovaná použila na úhradu prvej časti kúpnej ceny prevodom z jej účtu dňa 03.07.2015. Dňa 12.06.2015 bolo na účet žalovanej vyplatené zo strany F. K. L., H. poistné plnenie v sume 5.363,96 eur, s tým, že podľa vyjadrenia žalovanej malo ísť o poistné plnenie ohľadom poistky otca žalovanej a žalovaná bola oprávnenou osobou pre prípad smrti poisteného. V zmysle judikatúry súdov (R 42/1972) platí, že poistné plnenie vyplatené niektorému z manželov počas manželstva patrí tiež do BSM. Súčasťou BSM sa takéto plnenie stáva okamihom jeho vyplatenia, t.j. v danom prípade momentom jeho vyplatenia na účet žalovanej. Uvedené platí aj ohľadom poistného plnenia zo životnej poistky, ktoré sa vzťahovala na otca žalovanej ako poisteného, ale oprávnenou osobou na vyplatenie bola žalovaná. Nejedná sa o plnenie získané darom, dedením, v rámci reštitúcie, a nejde ani o vec, ktorá podľa svojej povahy slúži osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov. V prípade tohto poistného plnenia teda nejde o výlučný majetok žalovanej, ako tvrdila žalovaná. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že na výplatu kúpnej ceny v sume 110.000 eur použila žalovaná aj jej ďalšie výlučné peňažné prostriedky v celkovej sume 73.393,35 eur, ktoré boli na jej účet pripísané dňa 02.07.2015 a dňa 03.07.2015, teda tesne pred výplatou kúpnej ceny dňa 03.07.2015. Ide o vklad hotovosti, ktorý žalovaná vložila na jej bežný účet dňa 02.07.2015 v sume 700 eur, o vklad hotovosti ktorý žalovaná vložila na jej bežný účet dňa 02.07.2015 v sume 3000 eur, znížený o bezprostredne po ňom nasledujúcu debetnú operáciu - úhradu poistky v sume 55,93 eur (t.j. súd uznal, že na výplatu kúpnej ceny bola z tohto vkladu použitá suma 2.944,07 eur), ďalej ide o redemácie podielových listov žalovanej vyplatené na jej bežný účet zo strany B. C., H., a to zo dňa 03.07.2015 v sume 9.500 eur (B. R. U.), v sume 30.319,82 eur (B. J.), v sume 29.929,46 eur (B. - J. V.). Následne je na výpise z účtu žalovanej dňa 03.07.2015 zaevidovaná debetná operácia 110.000 eur v prospech účtu notára Mgr. Petra Mikitu vedeného vo M., H., číslo ktorého účtu vyplýva aj zo zápisnice o úschove peňazí N 368/2015 spísanej dňa 03.07.2015. Až po odpísaní kúpnej ceny z účtu žalovanej je na účte žalovanej zaevidovaný vklad hotovosti žalovanou v sume 10.000 eur, o ktorom žalovaná uvádzala, že ide tiež o jej výlučný majetok, ale ktorý už z hľadiska časového nemožno logicky zahrnúť do kúpnej ceny 110.000 eur, ktorá bola predtým odpísaná z účtu žalovanej. Skutočnosť, že v prípade hotovostných vkladov v sumách 700 eur, 3.000 eur na účet žalovanej realizovaných žalovanou dňa 02.07.2015 šlo o výlučný majetok žalovanej mal súd prvej inštancie preukázané výpoveďou svedkyne A. H. S., matky žalovanej, ktorá uviedla, že keď išla žalovaná kupovať pozemky v B. N. v roku 2015, poskytla svedkyňa u nej doma v R. žalovanej v hotovosti dar v sume 15.000 eur. Svedkyňa peniaze mala z predaja jej súkromnej praxe lekárky, čo mal súd prvej inštancie preukázané z kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 28.06.2013 medzi svedkyňou ako predávajúcou a A. A. O. ako kupujúcim, predmetom ktorej bol prevod vlastníctva k stavbe súp. č. XXX, v ktorej bola zriadená ambulancia a 1/2 pozemku parc. č. 739/3 za kúpnu cenu 115.000 eur. Konštatoval, že skutočnosť, že svedkyňa je matkou žalovanej a kriticky sa vyjadrovala k tomu, ako prejavoval žalobca lásku žalovanej neznamená automaticky, že by súd mal považovať výpoveď svedkyne za nevierohodnú. Svedkyňa bola pred výsluchom poučená o povinnosti vypovedať pravdu, nič nezamlčať, o trestnoprávných následkoch krivej výpovede, na pojednávaní vypovedala plynulo bez zaváhania, súd prvej inštancie nemal pochybnosti o pravdivosti jej výpovede. Strana žalovanej na prvom pojednávaní uvádzala, že kúpna cena za pozemky bola vyplatená aj z vkladov od matky žalovanej, a svedkyňa toto tvrdenie potvrdila. Súd prvej inštancie konštatoval, že vierohodnosť výpovede svedkyne nenarušajú ani tvrdenia žalobcu o tom, že vklad matky žalovanej v sume 5.000 eur zo dňa 14.05.2015 na bežný účet žalovanej mal byť použitý na kúpu osobného motorového vozidla zn. Kia Venga, ktoré vozidlo žalovaná v tom čase matke kupovala, pretože tieto tvrdenia žalobcu neboli preukázané, keďže z výpisu z bežného účtu žalovanej nevyplýva, že by od vkladu týchto peňazí na

účet dňa 14.05.2015 do úhrady kúpnej ceny za pozemky dňa 03.07.2015 boli peňažné prostriedky poukávané z účtu žalovanej inej osobe za účelom úhrady kúpnej ceny nejakého vozidla. Keďže žalovaná preukázala úhradu prvej časti kúpnej ceny z jej výlučných prostriedkov len čo do výšky 78.393,35 eur (5.000 eur + 73.393,35 eur), súd prvej inštancie konštatoval, že vo zvyšnom rozsahu 31.606,65 eur (110.000 eur - 78.393,35 eur) bola prvá časť kúpnej ceny dňa 03.07.2015 uhradená zo spoločných prostriedkov sporových strán nahromadených na bežnom účte žalovanej, na ktorý boli počas trvania manželstva pravidelne pripisované príjmy žalovanej patriace do BSM (mzda, príjem z prenájmu bytu, výnosy z cenných papierov žalovanej). Súd prvej inštancie konštatoval, že z výpisu z bežného účtu žalovanej vyplynulo, že dňa 07.10.2014 jej bola zo strany B. C., H. vyplatená redemácia hypotekárnych záložných listov (HZL) v sume 30.000 eur. Tieto cenné papiere B. R. 2,8% žalovaná nadobudla dňa 14.09.2010 s viazanosťou do 07.10.2014, čo mal súd prvej inštancie za zrejme z transakčných výpisov z evidencie cenných papierov - hypotekárnych záložných listov. Peniaze v sume 30.000 eur boli z bežného účtu žalovanej dňa 10.10.2014 poukávané na iný účet, a to na účely investovania do kúpy podielových listov podielov B. - Depozitný fond, čo je zrejme aj z potvrdenia B. C., H. zo dňa 22.09.2020. Konštatoval, že peniaze z redemácie HZL v sume 30.000 eur po ich vyplatení na účet dňa 07.10.2014 žalovanej neostali teda uložené na jej bežnom účte, a nemožno na nich brať zreteľ v súvislosti s vyplácaním kúpnej ceny dňa 03.07.2015 za pozemky. Z výpisu z vkladnej knižky vedenej na meno syna žalovanej č. účtu: XXXXXXXXXXXX mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná dňa 23.08.2011 vybrala z vkladnej knižky sumu 14.244,81 eur a z výpisu z vkladnej knižky vedenej na meno žalovanej č. účtu: XXXXXXXXXXXX bolo preukázané, že žalovaná vybrala z vkladnej knižky dňa 14.09.2010 sumu 16.000 eur, dňa 23.08.2011 sumu 14.165,05 eur. Žalovaná neuvádzala ako naložila s týmito peňažnými prostriedkami z vkladných knižiek, ktoré nadobudla pred uzavretím manželstva, netvrdila, že by ich vložila na jej bežný účet a kedy ich vložila na jej bežný účet, z ktorého bola vyplatená prvá časť kúpnej ceny za pozemky. Neuvádzala ani to, že by si tieto peniaze ponechala v hotovosti až do 03.07.2015 a netvrdila, že v tento deň (kedy podľa jej tvrdenia mala odovzdať druhú časť kúpnej ceny O. A.) z týchto peňazí uhradila druhú časť kúpnej ceny za pozemky. Súd prvej inštancie poukázal na to, že od výberov peňazí z vkladných knižiek do 03.07.2015 uplynulo viaceročné obdobie, počas ktorého mohla peniaze spotrebovať a počas ktorého obdobia navyše žalovaná investovala peniaze do kúpy cenných papierov. Konštatoval, že z jej prehľadu transakcií podielových listov vyplynulo, že žalovaná dňa 14.09.2010 (teda v rovnaký deň, keď vybrala z vkladnej knižky na jej meno sumu 16.000 eur) realizovala nákup podielových listov B. W. zaistený fond v hodnote 16.000 eur, a potom ako z vkladných knižiek vybrala dňa 23.08.2011 realizovala ďalšie investície do podielových fondov, napr. dňa 04.07.2012 v sume 20.000 eur do B. - Depozitný fond. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovanú zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať, že aj druhú časť kúpnej ceny za pozemky v sume 30.000 eur vyplatila z jej výlučných peňažných prostriedkov. Konštatoval, že skutočnosť, že svedkyňa A. H. S. vložila na bežný účet žalovanej dňa 05.09.2015 vklad v sume 10.000 eur, nemá právny význam pre skúmanie zdroja peňazí, z ktorých bola uhradená kúpna cena za pozemky v B. N.. V čase pripísania týchto prostriedkov na účet žalovanej už bola totiž vyplatená prvá časť kúpnej ceny vo výške 110.000 eur a podľa čl. III ods. 2 kúpnej zmluvy zo dňa 25.06.2015 druhá časť kúpnej ceny vo výške 30.000 eur mala byť uhradená bezhotovostným prevodom alebo hotovostným vkladom do troch pracovných dní od právoplatného rozhodnutia Okresného úradu Trenčín, katastrálny odbor o povolení vkladu vlastníckeho práva k pozemkom na označený účet predávajúcich, pričom uvedený úrad vydal rozhodnutie o povolení vkladu dňa 22.07.2015, kedy nadobudlo toto rozhodnutie právoplatnosť, uvedená lehota teda uplynula 25.07.2015 a žalovaná netvrdila, že by neuhradila druhú časť kúpnej ceny v lehote stanovenej v kúpnej zmluve. Žalovaná tvrdila, že zvyšnú časť kúpnej ceny za pozemky v B. N. v sume 30.000 eur žalovaná odovzdala v hotovosti v obálke pánovi O. A., ktorý tieto peniaze mal následne poukázať predávajúcim. Uviedla, že peniaze odovzdala O. A. dňa 03.07.2015 pri zimnom štadióne na G. v B., ale neuviedla, kedy a akým spôsobom (v hotovosti, alebo vloženie na účet) tieto peniaze on odovzdal predávajúcim. Na spôsob úhrady druhej časti kúpnej ceny si nepamätal ani svedok O. A.. Kedy a akým spôsobom O. A. peniaze odovzdal predávajúcim ale nemá právnu relevanciu pre toto konanie. K úhrade druhej časti kúpnej ceny nepochybne došlo, pretože žiadna zo strán netvrdila opak. Žalovanej bol dňa 02.07.2015 na jej bežný účet vyplatený spotrebný úver v sume 13.000 eur, z ktorého podľa jej vyjadrenia mienila uhrádzať a aj uhrádzala bežné výdavky, energie v domácnosti, a stranami neboli tvrdené iné vyššie výdavky v domácnosti sporových strán v júli 2015. Keďže k poskytnutiu hotovostného daru od matky žalovanej v sume 15.000 Eur došlo začiatkom júla 2015 a dňa 03.07.2015 žalovaná odovzdala O. A. peniaze na úhradu druhej časti kúpnej ceny, nemusela žalovaná na úhradu výdavkov v domácnosti používať peniaze darované v hotovosti od matky, ale mohla na ich úhradu použiť prostriedky z uvedeného úveru. Žalovaná teda disponovala ešte zvyškom hotovostného daru od jej

matky v sume 11.300 eur (15.000 eur - hotovostné vklady na účet žalovanej v sumách 700 eur - 3000 eur dňa 02.07.2015), a súd prvej inštancie uznal, že tieto peniaze v sume 11.300 eur mohla žalovaná použiť dňa 03.07.2015 na úhradu druhej časti kúpnej ceny. Žalovaná však nepreukázala, že zvyšok druhej časti kúpnej ceny v sume 18.700 eur (30.000 eur - 11.300 eur) uhradila žalovaná z jej výlučných peňažných prostriedkov. Keďže k úhrade kúpnej ceny došlo, súd prvej inštancie ustálil, že v rozsahu 18.700 eur sa tak stalo zo spoločných prostriedkov sporových strán. Pokiaľ žalovaná na pojednávaní uvádzala, že disponovala v čase uzavretia manželstva strán hotovosťou v sumách 30.000 eur a 20.000 eur, ktoré mala odložené v šuflíku, v šatníku, tieto podľa jej tvrdenia použila na úhradu nákladov spoločných dovoleník sporových strán, nákladov na umelé oplodnenie, alebo za účelom úhrady splátok hypotekárneho úveru z jej bežného účtu. Netvrdila teda, že by tieto peniaze použila na úhradu druhej časti kúpnej ceny za pozemky. Spolu teda zo spoločných prostriedkov strán bola uhradená kúpna cena za pozemky vo výške 50.306,65 eur (31.606,65 eur + 18.700 eur). Žalobcovi vzniklo podľa § 150 Občianskeho zákonníka právo na náhradu toho, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na pozemky vo výlučnom vlastníctve žalovanej. Za rešpektovania zásady parity podielov, žalobcovi patrí náhrada v sume 25.153,33 eur (1/2 zo sumy 50.306,65 eur). Súd prvej inštancie konštatoval, že na bežnom účte žalobcu vedenom v G., H.. IBAN účtu: G. podľa výpisu z tohto účtu, odpovede na lustráciu v bankách bol zostatok peňažných prostriedkov ku dňu zániku BSM, t.j. ku dňu 24.11.2017 vo výške 22.646,38 eur. Žalovaná v podaní zo dňa 14.03.2022 trvala na tom, že do BSM patrí celý zostatok na tomto účte. Žalobca však navrhoval odpočítať od uvedeného zostatku sumu 21.000 eur, ktorá patrila jeho matke. Vysvetlil, že jeho matka zdedila po svojom otcovi byt, a peniaze z predaja nemala kde uložiť, keďže nemala v roku 2017 zriadený účet v banke, a preto peňažné prostriedky z kúpnej ceny vo výške 21.700 eur patriace matke žalobcu boli dňa 10.03.2017 poukázané na účet žalobcu. Z predloženej kúpnej zmluvy zo dňa 28.02.2017 mal súd prvej inštancie za preukázané, že J. C. matka žalobcu a jej sestra N. M. predali (každá podiel vo výške 1/2) zdedený byt č. 3 v dome súp. č. XXXX k.ú. B. kupujúcej C. D. R. za kúpnu cenu 44.900 eur s tým, že prvá časť kúpnej ceny 1.500 eur bola vyplatená 17.02.2017 a druhá časť kúpnej ceny 43.400 eur mala byť vyplatená na účet č. G. do 15. pracovných dní od podpisu kúpnej zmluvy. Svedkyňa N. M., teta žalobcu, potvrdila, že peniaze z predaja zdedeného bytu boli najprv poukázané na jej účet vedený v G., H.. IBAN: G., pričom polovicu patriacu matke žalobcu, svedkyňa zaslala na účet žalobcu, polovicu previedla svedkyňa na svoj účet vedený v L. C., H. a dňa 21.06.2017 požiadala o zrušenie účtu vedeného v G., H. vedeného na jej meno, čo mal súd prvej inštancie preukázané žiadosťou zo dňa 21.06.2017 a dohodou o končení zmluvy o platobnej karte zo dňa 05.06.2017. Žalobca ďalej uviedol, že so súhlasom matky žalobcu, ktorá tieto peniaze vtedy nepotrebovala a po dohode so žalovanou žalobca tieto peňažné prostriedky v sume 21.000 eur dňa 17.03.2017 zaslal na účet žalovanej, ktorá ich mala investovať, resp. výhodne zúročiť, keďže poznala osobu z bankového sektoru. Tento prevod mal súd prvej inštancie preukázaný z predložených výpisov z bežných účtov žalobcu a žalovanej, z ktorých zároveň vyplynulo, že žalovaná peniaze v sume 21.000 eur zaslala späť žalobcovi na jeho bežný účet dňa 23.05.2017. Žalobca tieto peniaze patriace jeho matke vrátil matke prevodom z jeho účtu na účet v banke, ktorý si jeho matka zriadila. Svedkyňa J. C., matka žalobcu v rámci jej výsluchu uviedla, že výplatu z dedičstva po jej otcovi vo výške približne 21.000 eur poukázala na účet žalobcu, avšak nešlo o dar, svedkyňa len potrebovala peniaze uložiť na jeho účet, keďže vtedy nemala zriadený vlastný účet. Žalobca peniaze poukázal na účet žalovanej, ktorá mu ich spätne poukázala na účet. Až následne si svedkyňa zriadila dôchodcovský účet v L. C., H., kam jej žalobca peniaze v sume 21.000 eur vrátil dňa 04.10.2019 prevodom z účtu na účet. Tvrdenie žalovanej, že matka žalobcu čiastku 21.000 eur dala obom sporovým stranám, bolo tak vyvrátené výsluchom svedkyne J. C.. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca preukázal, že do BSM ku dňu jeho zániku patrili peňažné prostriedky na jeho účte len vo výške 1.646,38 eur (22.646,38 eur - 21.000 eur). Vzhľadom k tomu, že účet bol vedený na meno žalobcu, súd prvej inštancie zostatok na tomto účte vo výške 1.646,38 eur prikázal do vlastníctva žalobcu. Žalobca nemal ku dňu zániku BSM zriadené účty s uloženými peňažnými prostriedkami v iných bankách. Bežný účet v L. C., H. č. účtu G. si žalobca zriadil až na základe zmluvy o zriadení bežného účtu zo dňa 04.12.2017, teda po zániku BSM a dňa 21.04.2021 žalobca požiadaval o zrušenie účtu v L. C., H. a o presun peňažných prostriedkov na nový účet vo M., H. č. účtu: G.. Žalobca sa na pojednávaní dňa 12.04.2022 k finančným operáciám na jeho bežnom účte, ktoré žiadala ozrejmiť žalovaná už na pojednávaní dňa 04.05.2021 a neskôr v jej podaní zo dňa 24.03.2022 vyjadril tak, že tieto debetné transakcie v sume 3.000 eur zo dňa 26.02.2014, v sume 2.000 eur zo dňa 24.02.2015, v sume 2.000 eur zo dňa 25.08.2015, v sume 5.000 eur zo dňa 12.09.2015 boli odpísané z jeho účtu na účet jemu patriacich podielových fondov, konkrétne na účet s koncovým štvorčíslím XXXX, ktorý predstavuje sporo euro plus fond a na účet s koncovým štvorčíslím XXXX ktorý predstavuje aktívne portfólio s tým, že išlo o investíciu jeho výlučných prostriedkov do podielových fondov. Žalobca

však nepreukázal, že by v prípade debetných operácií v sume 3.000 eur zo dňa 26.02.2014, v sume 2.000 eur zo dňa 24.02.2015 šlo o jeho výlučné prostriedky. Neuviedol, kedy v akej sume mali byť pred týmito debetnými operáciami vložené na jeho bežný účet jeho výlučné prostriedky, ktoré neboli spotrebované ale boli použité na investície do podielových fondov, a z akého právneho dôvodu má ísť o výlučné prostriedky. Z výpisu z jeho bežného účtu vyplynulo, že pred odpísaním uvedených súm na účty podielových fondov mu na jeho bežný účet bola pripísaná mzda, ktorá patrí do BSM. Vzhľadom na procesný návrh žalovanej v podaní zo dňa 24.03.2022 vyporiadať tieto peňažné prostriedky, súd prvej inštancie ustálil, že zo spoločných prostriedkov strán bolo na výlučný majetok žalobcu (podielové fondy) vynaložená suma 5.000 eur a žalovaná má nárok na náhradu jej polovice, t.j. sumy 2.500 eur. V prípade debetných transakcií na bežnom účte v sume 2.000 eur zo dňa 25.08.2015, v sume 5.000 eur zo dňa 12.09.2015 žalobca preukázal, že tieto jeho investície do jeho podielových fondov boli uskutočnené z jeho výlučných prostriedkov usparených v sume 20.187,90 eur na jeho sporiacom účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX zriadenom v G., H., ktoré mu boli z tohto sporiaceho účtu vyplatené na bežný účet dňa 25.08.2015. V rovnaký deň bola z účtu odpísaná čiastka 13.000 eur (prevod na bežný účet žalovanej) a investícia v sume 2.000 eur do podielového fondu žalobcu a pripočítaní kreditného úroku 0,01 eur dňa 31.08.2015, sumy žalobcovi vyplatenej mzdy 825,22 eur dňa 10.09.2015 a po odpočítaní ďalších debetných operácií na účte (200 eur zo dňa 02.09.2015, 300 eur zo dňa 11.09.2015) a po zohľadnení zostatkov na bežnom účte žalobcu po týchto operáciách je zrejmé, že z výlučných prostriedkov žalobcu v sume 20.187,90 eur ostali na účte prostriedky v dostatočnom rozsahu aj na investovanie sumy 5.000 eur dňa 12.09.2015 do podielových fondov. Žalovaná v podaní zo dňa 14.03.2022 si nárokovala polovicu čiastky 40.000 eur, ktorú vybral žalobca v hotovosti z jeho bežného účtu dňa 22.06.2017 a tvrdil, že ju použil na kúpu jeho bytu a zariadenia do bytu, a nárokovala si aj polovicu čiastky 23.000 eur, ktorú vybral žalobca v hotovosti z jeho bežného účtu dňa 11.10.2017, a ohľadom ktorej nevedel žalobca vysvetliť, na čo tieto peniaze použil. Súd prvej inštancie konštatoval, že uvedené výbery vyplývajú z bežného účtu žalobcu a žalobca ich nepopieral, uviedol, že čiastku 40.000 eur použil na úhradu nájomného, na kúpu jeho bytu, na zariadenie bytu, na živobytie. Ďalej konštatoval, že z predloženej kúpnej zmluvy zo dňa 07.12.2017 uzatvorenej medzi žalobcom ako kupujúcim a A. G. N. ako predávajúcim boli potvrdené tvrdenia žalobcu, že žalobca na základe tejto kúpnej zmluvy kúpil byt č. X v bytovom dome súp. č. XXXX v k.ú. B. C. za kúpnu cenu 65.000 eur. Žalobca časť kúpnej ceny v sume 58.410 eur uhradil z hypotekárneho úveru, ktorý čerpal na základe zmluvy o úvere uzatvorenej dňa 04.12.2017 s L. C., H. ako veriteľom. Žalobca v podaní zo dňa 17.05.2021 dodal, že zvyšnú časť kúpnej ceny bytu (v sume 6.590 eur) uhradil z jeho vlastných peňažných prostriedkov, ktorými disponoval, a ktoré mal z podielových fondov. Ide o fondy, ktoré mal uzatvorené v H. A. G., H. od roku 2009 a dňa 15.06.2017 požiadal o ukončenie (predaj) a podielové fondy (ich hodnota) mu boli následne vyplatené na jeho bežný účet, pričom ide o transakcie na účte, na ktoré bol dopytovaný protistranou na pojednávaní dňa 04.05.2021. Tvrdenia žalobcu mal súd prvej inštancie preukázané z predloženej žiadosti žalobcu o investovanie do podielových fondov a návrhu žalobcu na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 12.10.2009 adresovaného H. A. G. G., G., H. s predpokladanou výškou investície 17.000 Eur do eurového peňažného fondu, o.p.f., z predložených žiadostí žalobcu o nákup podielových listov a návrhu žalobcu na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 18.03.2013 adresovaných tej istej správcovskej spoločnosti s predpokladanou výškou investície 2.000 Eur AM G. I. L. U., V. Z potvrdení G., H. o vykonaní pokynu zmenového výpisu, vyplatenie/predaj podielových listov zo dňa 16.06.2017, 16.06.2017, 19.06.2017, výpisu z bežného účtu žalobcu mal súd prvej inštancie preukázané, že na základe žiadosti žalobcu o ukončenie investičného sporenia zo dňa 15.06.2017, bola na bežný účet žalobcu vyplatená hodnota podielových listov, a to dňa 16.06.2017 v sumách 32.210,81 eur, 4.534,46 eur, dňa 19.06.2017 v sume 2.083,30 eur. Titulom podielových listov bola teda žalobcovi vyplatená na jeho bežný účet v dňoch 16.07.2017 a 19.07.2017 úhrnná suma 38.828,57 eur; nebolo preukázané, že by to bola úhrnná suma 43.857,83 eur ako tvrdila jeho právna zástupkyňa. Žalobca na rozdiel od žalovanej predložil výpisy z jeho bežného účtu, na ktorých sú zaevidované zostatky peňazí na účte po jednotlivých debetných a kreditných operáciách na účte. Na bežnom účte žalobcu sú od vkladu výlučných peňažných prostriedkov žalobcu dňa 16.06.2017 až do výberu predmetnej žalovanou nárokovanej hotovosti v sume 40.000 eur dňa 22.06.2017 zaevidované 4 debetné operácie, po vykonaní ktorých ostal na účte zakaždým zostatok presahujúci sumu 38.828,57 eur, a teda je zrejmé, že na úhradu týchto debetných operácií nemuseli byť použité prostriedky žalobcu vyplatené mu z podielových fondov, ale boli na to použité ostatné prostriedky uložené na účte žalobcu. Suma 40.000 eur, ktorú vybral žalobca dňa 22.06.2017 z jeho bežného účtu, predstavuje jeho výlučné prostriedky v rozsahu 38.828,57 eur, a vo zvyšnej časti, t.j. v sume 1.171,43 eur ide o spoločné prostriedky strán. Žalobca však nijako nepreukázal,

že peniaze v sume 1.171,43 eur použil na bežnú spotrebu. V zmysle ustálenej judikatúry súdov platí, že peniaze sa v rámci BSM nevyporiadávajú vtedy, ak manžel preukáže, že spoločné prostriedky použil na úhradu bežných potrieb, bežných výdavkov spoločnej domácnosti strán (kúpa oblečenia, jedla, drogerie a iné), teda na bežnú spotrebu. Žalobca tvrdil, že peniaze spotreboval. Ak teda peniaze už ku dňu zániku BSM neexistovali, žalovaná má potom nárok na náhradu polovice z týchto peňazí. Z predloženej žiadosti žalobcu zo dňa 20.09.2017 o zrušenie sporiaceho účtu č. G. a výpisu z jeho bežného účtu mal súd prvej inštancie za preukázané, že na základe žiadosti žalobcu o zrušenie tohto účtu mu boli z tohto sporiaceho účtu na jeho bežný účet dňa 20.09.2017 vyplatené peňažné prostriedky v sume 5.031,15 eur. Podľa správy G., H. o stave majetku v portfóliu k 14.06.2017 bol tento sporiaci účet žalobcu (účet šikovného sporenia) zriadený dňa 25.08.2015. Keďže k založeniu tohto sporiaceho účtu došlo za trvania manželstva, a žalobca nepreukázal pôvod peňažných prostriedkov na tomto sporiacom účte, teda nepreukázal, žeby šlo o jeho výlučné peňažné prostriedky, súd prvej inštancie musel konštatovať, že prostriedky, ktoré boli z tohto účtu vyplatené na bežný účet žalobcu dňa 20.09.2017 v sume 5.031,15 eur, patria do BSM. Okrem toho bolo žalobcovi na jeho bežný účet dňa 03.10.2017 vyplatené plnenie z jeho stavebného sporenia v sume 16.504,83 eur od X., G. G., H., ktoré peniaze predstavujú jeho výlučný majetok. Z predloženého návrhu žalobcu na uzavretie zmluvy o stavebnom sporení, listu X. G. G., H. zo dňa 09.01.2003, mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca uzavrel s uvedenou stavebnou sporiteľňou zmluvu o stavebnom sporení č. XXXXXXXXXX/XXXX dňa 31.12.2002 (ešte pred uzatvorením manželstva) s výškou minimálneho mesačného vkladu 1.335 Sk. Ide teda o výlučný majetok žalobcu. Z oznámenia X. G. G., H. zo dňa 02.10.2017 mal súd prvej inštancie preukázané, že na základe žiadosti žalobcu bola zmluva o stavebnom sporení vypovedaná a nasporená suma 16.504,83 eur bola dňa 02.10.2017 vyplatená na bežný účet žalobcu vedený v G., H.. Žiadna zo strán procesne účinným spôsobom nenavrhol, aby súd zohľadnil náhradovú pohľadávku žalovanej voči žalobcovi titulom vkladov z bežného účtu žalobcu (zo spoločných prostriedkov strán) na stavebné sporenie žalobcu, teda na jeho oddelený majetok. Preto súd prvej inštancie nebral pri vyporiadaní BSM zreteľ na uvedenú náhradovú pohľadávku. Na bežnom účte žalobcu sú od vkladu výlučných peňažných prostriedkov žalobcu v sume 16.504,83 eur dňa 03.10.2017 až do výberu hotovosti v sume 23.000 eur dňa 11.10.2017 zaevidované dve debetné operácie, po vykonaní ktorých ostal na účte zakaždým zostatok prostriedkov presahujúci sumu 16.504,83 eur (suma vyplatená zo stavebného sporenia), a teda je zrejmé, že na úhradu týchto debetných operácií nemuseli byť použité prostriedky žalobcu vyplatené mu zo stavebného sporenia, ale boli na to použité ostatné prostriedky uložené na účte žalobcu. Súd prvej inštancie konštatoval, že suma 23.000 eur, ktorú vybral žalobca dňa 11.10.2017 z jeho bežného účtu, predstavuje jeho výlučné prostriedky v rozsahu 16.504,83 eur, a vo zvyšnej časti, t.j. v sume 6.495,17 eur ide o spoločné prostriedky strán. Žalobca však nijako nepreukázal, že spoločné peniaze v sume 6.495,17 eur použil na bežnú spotrebu, a dôkazné bremeno v tomto smere zaťažovalo jeho. Žalobca tvrdil, že peniaze spotreboval. Ak teda peniaze už ku dňu zániku BSM neexistovali, žalovaná má potom nárok na náhradu polovice z týchto peňazí. V zmysle návrhu žalobcu súd prvej inštancie vyporiadal aj zostatok peňažných prostriedkov na bežnom účte žalovanej, vedenom v B. C., H., IBAN účtu: G.. Podľa potvrdenia B. C., H. zo dňa 27.11.2019 na účte ku dňu zániku BSM boli uložené peňažné prostriedky vo výške 5.752,72 eur. Tento zostatok súd prikázal do vlastníctva žalovanej, na ktorej meno bol účet vedený. Žalovaná tvrdila, že uvedený zostatok na tomto jej účte nepatrí do BSM, avšak svoje tvrdenie bližšie nevysvetlila a nepreukázala. Uviedla len, že na jej bežný účet bola dňa 31.01.2017 vyplatená suma 5.000 eur a dňa 18.05.2017 suma 15.000 eur, ktoré peňažné prostriedky boli jej výlučným vlastníctvom titulom výplaty cenných papierov (hypotekárnych záložných listov) nadobudnutých dňa 31.03.2011, teda ešte pred uzavretím manželstva, čo aj preukázala, ako je uvedené vyššie. Žalovaná už ale neuniesla bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, či tieto jej výlučné peňažné prostriedky neboli spotrebované, prípadne len čiastočne, a v akom rozsahu boli spotrebované do zániku BSM dňa 24.11.2017, a to v dôsledku výdavkov, ktoré boli hradené z jej bežného účtu, a ktoré debetné operácie sú zaevidované na jej bežnom účte. Súd prvej inštancie dodal, že na bežnom účte je ku dňu 18.05.2017, kedy bola na bežný účet žalovanej vložená suma 15.000 eur zaevidovaná zároveň debetná operácia v rovnakej sume, teda tento výlučný majetok žalovanej bol v rovnaký deň odpísaný z jej bežného účtu. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal aj na to, že na bežný účet žalovanej boli vyplácané príjmy ako mzda, nájomné, výnosy z cenných papierov (hypotekárnych záložných listov), ktoré patria do BSM, keďže za spoločný majetok sa považujú aj úžitky vyplatené za trvania manželstva z výlučného vlastníctva jedného z manželov. Ďalej uviedol, že z potvrdenia B. C., H. zo dňa 22.09.2020 vyplýva, že žalovaná v období od 25.05.2013 do 24.11.2017 podala jeden pokyn na nákup podielov v rámci jej konta v B. H. A., G.. G., H. X. XXXXXXXXXX, konkrétne dňa 10.10.2014 na nákup podielov B. - Depozitný fond v objeme 30.000 eur. Táto investícia bola však realizovaná v plnom rozsahu z výlučných prostriedkov žalovanej (z

hypotekárnych záložných listov kúpených dňa 14.09.2010), ktorých hodnota v sume 30.000 eur bola dňa 07.10.2014 vyplatená na bežný účet žalovanej. Žalovaná nadobudla pred uzavretím manželstva dvoje hypotekárne záložné listy. Pokiaľ žalobca v záverečnej reči uvádzal, že žalovaná investovala spoločné prostriedky strán do podielových fondov, resp. hypotekárnych záložných listov, o čom majú svedčiť pohyby na jej bežnom účte zo dňa 31.03.2016, 18.05.2017, 26.10.2017, uvedené tvrdenie nemal súd prvej inštancie za preukázané. Z výpisu z bežného účtu žalovanej ako aj z transakčných výpisov z evidencie cenných papierov - hypotekárnych záložných listov bolo preukázané, že dňa 31.03.2016 bola na bežný účet žalovanej vyplatená redemácia (hodnota) hypotekárnych záložných listov B. HZL62 3,75%, ktoré žalovaná nadobudla dňa 31.03.2011, teda pred uzavretím manželstva. Z výpisu z bežného účtu žalovanej boli potvrdené jej tvrdenia, že dňa 03.06.2016 boli tieto peniaze žalovanej v sume 30.000 eur prevedené z jej bežného účtu na jej sporiaci účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, z ktorého bola čiastka 10.000 eur dňa 27.10.2016 prevedená na bežný účet za účelom úhrady spotrebného úveru (účel platby je na výpise z bežného účtu žalovanej uvedený „splátky pôžičky“), a zo sporiaceho účtu bola na bežný účet žalovanej prevedená suma 5.000 eur dňa 31.01.2017 a suma 15.000 eur dňa 18.05.2017. Žalovaná následne s časťou tohto jej výlučného majetku naložila tak, že dňa 18.05.2017 previedla z bežného účtu sumu 15.000 eur na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX (účet jej syna). Pokiaľ ide o kreditné obraty poukázané z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX na bežný účet žalovanej v sume 1.000 eur zo dňa 22.05.2017, v sume 2.000 eur zo dňa 06.06.2017, v sume 3.000 eur zo dňa 14.06.2017, na ktoré transakcie sa tiež dotazoval žalobca, žalovaná v podaní zo dňa 24.03.2022 vysvetlila, že šlo o peňažné prostriedky z účtu jej syna A. C.. Zo žalovanou predloženého oznámenia B. C., H. o zostatku na účte vedeného na meno A. C. (syna žalovanej) zo dňa 30.12.2017 vyplýva, že účet syna žalovanej A. C. má číslo XXXXXXXXXXX/XXXX. Žalovaná tiež vysvetlila operácie na jej bežnom účte, keď zaslala zo svojho účtu, na účet IBAN G. XXXX XXXX XXXX XXXX dňa 22.05.2017 čiastku 800 eur a dňa 06.06.2017 sumu 50 eur tak, že išlo o kúpnu cenu za pneumatiky pre osobné motorové vozidlo žalovanej a ona ich vyplatila kamarátovi Q. R., ktorému patrí uvedený účet. Žalovaná dňa 10.07.2017 menovanému na tento jeho účet zaslala pôžičku v sume 700 eur, keďže ju o tom požiadal na kúpu chladničky s tým, že z nasledujúcich operácií na účte vyplýva, že menovaný žalovanej pôžičku splácal po 50 eur mesačne. Dňa 26.10.2017 je na bežnom účte žalovanej zaevidovaná kreditná platba v sume 9.858,48 eur pripísaná z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Žalovaná na pojednávaní uviedla, že šlo o výplatu peňažných prostriedkov z účtu jej syna. Pri tejto platbe na bežnom účte žalovanej je ale poznámka, že ide redemáciu (B.). Ak skutočne šlo o redemáciu podielových listov, nebolo v konaní preukázané, že by do týchto podielových listov boli investované spoločné peňažné prostriedky strán. Žalovaná tak preukázala svoje tvrdenia, že investície do podielových fondov, cenných papierov počas manželstva strán boli realizované z jej výlučných prostriedkov a žalobca nepreukázal svoje tvrdenie, že tieto investície žalovanej boli realizované zo spoločných prostriedkov strán. Súd prvej inštancie poukázal na judikatúru súdov (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo 2263/2005 zo dňa 31.01.2006), podľa ktorej platí, že dôkazné bremeno leží na účastníkovi, ktorý tvrdí, že ktokoľvek z bezpodielových spoluvlastníkov vynaložil za trvania BSM prostriedky na oddelený majetok druhého účastníka, keďže tento účastník požaduje, aby prostriedky boli nahradené a tak sa zvýšil jeho vyrovnací podiel, teda tvrdí skutočnosti, z ktorých vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky. Ak účastník, ktorý počas manželstva na svoj oddelený majetok vynakladal preukázateľne peňažné sumy, tvrdí, že išlo o jeho výlučné prostriedky, je na ňom, aby túto skutočnosť preukázal. Hypotekárny úver bol v sume 43.152,09 eur poskytnutý B. C., H. jej predchádzajúcemu manželovi N. F. na základe zmluvy o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXX zo dňa 02.03.2005 za účelom nadobudnutia bytu v C., a po jeho úmrtí pristúpila žalovaná k záväzkom dlžníka zmluvou zo dňa 03.09.2009, ktorú uzatvorila s B. C., H.. Podľa správy B. C., H. zo dňa 16.02.2015 bol hypotekárny úver v plnom rozsahu uhradený ku dňu 15.02.2015. Žalovaná potvrdila, že neuhradený zostatok hypotekárneho úveru predstavoval sumu 24.485,47 eur ku dňu 24.05.2013 (deň pred vznikom manželstva) a uvádzala, že hypotekárny úver splácala zrýchlene, v mesačných splátkach po 963 eur z jej bežného účtu, čo je potvrdené výpismi z tohto jej účtu. Zostatok úveru v sume 24.485,47 eur k dátumu vzniku BSM vyplýva z potvrdenia B. C., H. zo dňa 03.07.2018. Žalobca žiadal pri vyporiadaní BSM zohľadniť, že hypotekárny úver v uvedenom rozsahu bol počas manželstva strán uhradený zo spoločných prostriedkov strán. Svedkyňa A. H. S., matka žalovanej, vypovedala, že otec žalovanej svedkyni povedal, že pomáhal žalovanej so splácaním uvedeného hypotekárneho úveru a mal jej takto poskytnúť peniaze v sume 30.000 eur, možno viac, možno menej. Žalovaná rozpísala vklady na jej účet, ktoré predstavovali dar od jej otca v prehľade transakcií na bežnom účte žalovanej. V podaní zo dňa 14.03.2022 žalobca uznal, že otec žalovanej prispel žalovanej spolu sumou 14.700 eur za účelom úhrad splátok hypotekárneho úveru. Súd prvej inštancie konštatoval, že táto suma predstavuje úhrnnú sumu vkladov 14.700 eur na účet žalovanej od 10.09.2013 do 09.01.2015, ktoré rozpísala

žalovaná v ňou predloženom prehľade transakcií na bežnom účte. Tieto vklady na účet žalovanej v celkovej sume 14.700 eur mal súd prvej inštancie za preukázané aj výpismi z bežného účtu žalovanej. Nemohol však zohľadniť tvrdenie žalovanej, že na vyplatenie hypotekárneho úveru počas manželstva strán použila aj vklad (dar) otca žalovanej na jej účet v sume 13.000 eur zo dňa 06.05.2013 (ešte pred uzavretím manželstva strán). Vklad hotovosti v tejto sume zo dňa 06.05.2013 je na výpise z bežného účtu žalovanej zaevidovaný. Žalovaná bola povinná preukázať, že aj z tohto daru od otca v sume 13.000 eur uhrádzala splátky hypotekárneho úveru. Predložila však výpisu z jej bežného účtu, na ktorom nie sú zaevidované zostatky na účte po vykonaní jednotlivých debetných a kreditných transakcií. Na jednom výpise z jej bežného účtu je uvedený len počiatočný stav k 01.05.2013 a konečný stav k 31.12.2013. Od poskytnutia daru na účet žalovanej do splatenia hypotekárneho úveru z účtu žalovanej uplynula doba cca 21 mesiacov, počas ktorej sa vykonávali rôzne transakcie na bežnom účte žalovanej. Hneď v deň vkladu peňažného daru na bežný účet žalovanej sú na výpise z tohto účtu žalovanej zaevidované viaceré debetné operácie, dňa 07.05.2013 debetná operácia vo väčšom rozsahu v sume 6.403,05 eur, a nasledujúce dni ďalšie debetné operácie ako aj kreditné operácie počas trvania manželstva a počas splácania hypotekárneho úveru. V dôsledku týchto transakcií sa zostatok na bežnom účte musel meniť, nie je však zrejmé ako, a tiež nie je zrejmé, či a v akom rozsahu boli spotrebované darované peniaze v dôsledku debetných operácií na účte. Žalovaná uvádzala, že bola zamestnaná (na začiatku manželstva F. M. v B.), a teda kreditné operácie mohli predstavovať jej vyplatenú mzdu, ktorá patrí do BSM. Na účet žalovanej bolo pripisované v tomto období tiež nájomné z nájmu bytu v C. vo vlastníctve žalovanej, a výnosy z cenných papierov, ktoré príjmy tiež patria do BSM. Došlo tak na bankovom účte žalovanej k zmiešaniu spoločných peňažných prostriedkov strán a výlučných peňažných prostriedkov patriacich žalovanej titulom daru od jej otca. Preto bola žalovaná povinná v rámci bremena tvrdenia vysvetliť jednotlivé debetné a kreditné operácie, vypočítať, uviesť zostatky na jej účte po každej z týchto transakcií na účte, uviesť, či debetné operácie boli realizované zo spoločných alebo výlučných prostriedkov na účte a v akom rozsahu, a tieto svoje tvrdenia preukázať. Súd tieto tvrdenia a výpočty nemôže robiť namiesto žalovanej, nemôže dedukovať skutkové tvrdenia z predložených výpisov z účtu žalovanej. Podľa § 132 ods. 2 CSP totiž platí, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (predložené výpisy z účtu žalovanej). Pre uľahčenie dôkaznej situácie mala žalovaná konať obozretnjšie a peniaze, ktoré boli jej výlučným majetkom si mala ukladať na iný účet, nie na účet, na ktorý jej boli pravidelne poukazované príjmy patriace do BSM a z ktorého účtu boli hradené pravidelné mesačné výdavky, čo však žalovaná nespravila, a uvedené musí byť pripísané na jej vrub. Pre neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena súd prvej inštancie uzavrel, že zvyšná časť peňažných prostriedkov, ktoré žalovaná poukázala z jej bežného účtu na úhradu hypotekárneho úveru v sume 9.785,47 eur (24.485,47 eur - 14.700 eur) predstavovala spoločné prostriedky strán a patrila do BSM. Žalovaná použila spoločný majetok v uvedenom rozsahu na úhradu jej výlučného dlhu. Súd prvej inštancie konštatoval, že preto má žalobca právo na náhradu toho, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na výlučný dlh žalovanej podľa § 150 Občianskeho zákonníka. Keďže v danom prípade súd prvej inštancie vychádzal z rovnosti podielov (zásada parity) bývalých manželov, a žalobcovi patrí podiel 50%, v tomto rozsahu má právo na náhradu uvedenej sumy. Vzniklo mu tak právo na náhradu prostriedkov v sume 4.892,74 eur (50% zo sumy 9.785,47 eur). Súd prvej inštancie konštatoval, že nemohol do masy BSM zahrnúť osobitnú položku príjem z prenájmu bytu žalovanej na Y. F. M. C. za obdobie od roku 2013 do roku 2016, ktorú vyčíslil žalobca v jeho vyjadrení zo dňa 14.03.2022 na sumu 17.387,76 eur, pričom uvádzal, že poukazovanie nájomného na účet žalovanej vyplýva z výpisov z bežného účtu žalovanej. Žalobca mal pravdu v tom, že v zmysle judikatúry súdov (R 42/72) do BSM patria aj počas manželstva vyplatené výnosy z výlučného majetku jedného z manželov, teda aj nájomné z bytu, ktorý je vo výlučnom vlastníctve žalovanej. Žalovaná potvrdila, že jej bolo vyplácané nájomné od nájomcu pána S., následne pána S. s priateľkou, a nájomný pomer trval aj v roku 2015, 2016. Keďže nájomné bolo podľa tvrdenia žalobcu, ktoré nepopierala žalovaná, vyplácané na bežný účet žalovanej vedený v B. C., H., pričom žalobca netvrdil, že by žalovaná vyplatené nájomné vyberala z účtu, a po zohľadnení debetných operácií na bežnom účte žalovanej vykonaných až do zániku BSM strán, vrátane výplaty kúpnej ceny v sume 110.000 eur za pozemky v kat. území B. N. dňa 03.07.2015, ak ostal nejaký nespotrebovaný príjem z prenájmu na účte žalovanej, tak ten sa nepochybne nachádza v zostatku na bežnom účte žalovanej ku dňu zániku v BSM v sume 5.752,72 eur, a na náhradu polovice tohto zostatku už žalobcovi bolo priznané právo. Súd prvej inštancie konštatoval, že nemožno preto duplicitne priznávať žalobcovi nárok na tie isté peňažné prostriedky, raz z titulu zostatku na účte žalovanej ku dňu zániku BSM a druhý raz z titulu nájomného z bytu žalovanej, ktorý sa na účte žalovanej kumuloval s inými príjmami žalovanej do výsledného zostatku na účte ku dňu zániku BSM. Súd prvej inštancie poukázal na to, že zo zhodných tvrdení strán vyplynulo, že sporové

strany počas trvania manželstva platili z ich účtov svoje životné poisťky. V zmysle judikatúry súdov (R 42/1972) platí, že pri poisťných zmluvách týkajúcich sa poistenia osôb je nevyhnutné vychádzať zo zásad použitých pri iných zmluvách a plneniach, a teda že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov patrí aj plnenie z poisťnej zmluvy, pokiaľ bolo za trvania manželstva v prospech ktoréhokoľvek z manželov realizované. Poisťka samotná však môže predstavovať určitú hodnotu, nakoľko pri poistení osôb je poisťovňa povinná v niektorých prípadoch pri zániku poistenia vyplatiť odbavné. Je treba skúmať, aký je stav poisťky v dobe zániku manželstva, či a aké nároky z poisťiek vyplývajú, prípadne, aké odbavné by bolo k tomuto dňu poisťovňou vyplatené, a k týmto nárokom potom ako k iným pohľadávkam pri vyporiadaní prihliadať. Pokiaľ ide o jednotlivé platby poisťného platené za trvania manželstva zo spoločného majetku na osobné poistenie jedného z manželov, nemožno posudzovať tieto platby pri vyporiadaní ako náklady vynaložené na osobný majetok manžela. Peniaze boli totiž za trvania manželstva spotrebované so súhlasom oboch manželov a k hodnote takto získanej bude treba podľa horeuvedených zásad prihliadať pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Treba zohľadniť charakter poistenia, teda či ide o sporiaci druh poistenia. Súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade z listín vyplýva, že obaja účastníci počas manželstva uzavreli poisťné zmluvy so sporiacim charakterom, teda s dojednanou výplatom poisťného plnenia pre prípad dožitia sa určitého veku. Súd preto zisťoval odkupnú hodnotu poisťiek, ktoré trvali ku dňu zániku BSM účastníkov. Nebral však do úvahy poisťku, ktoré uzavrela žalovaná v prospech jej syna A. F. ako poisteného (poisťná zmluva uzatvorená s S. L., H. dňa 17.05.2006, poisťná zmluva uzatvorená s A. H. zo dňa 14.12.2012), keďže z poisťného vzťahu vyplývajúce právo na vyplatenie poisťného plnenia patrí synovi žalovanej, ktorý je poisteným, a nejde teda o právo alebo inú majetkovú hodnotu patriacu do BSM. Z potvrdenia F. K. L., H. zo dňa 25.11.2021 mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná uzavrela ako poistený s poisťovňou E. K. L. H. dňa 02.06.2010 poisťnú zmluvu č. XXXXXXXX, životné poistenie Komplet s tým, že odkupná hodnota ku dňu 24.11.2017 predstavovala sumu 1.909,48 eur. Z potvrdení A. I. J., pobočka poisťovne z iného členského štátu zo dňa 27.12.2021, 17.12.2021, poisťnej zmluvy zo dňa 12.12.2012 mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná uzavrela ako poistený s menovanou poisťovňou dňa 12.12.2012 poisťnú zmluvu č. XXXXXXXX, s tým, že čistá/reálna odkupná hodnota po odpočítaní odkupných poplatkov predstavovala ku dňu 24.11.2017 sumu 881,44 eur. Žalobca napokon žiadal vyporiadať uvedené poisťky v uvedených odkupných hodnotách vo vyjadrení zo dňa 14.03.2022. Súd prvej inštancie uvedené odkupné hodnoty poisťiek prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej, keďže tá je poistenou osobou.

Z predloženej informácie o stave účtu zo dňa 30.12.2016, a prílohy k nej bolo preukázané, že žalobca ako poistený uzavrel dňa 28.12.2012 s A. I. J., pobočka poisťovne z iného členského štátu variabilné životné poistenie „Life“. Na výzvu súdu na oznámenie odkupnej hodnoty tohto investičného životného poistenia žalobcu A. I. J., pobočka poisťovne z iného členského štátu v potvrdení zo dňa 04.06.2021, oznámila, že hodnota účtu poisťnej zmluvy č. XXXXXXXX predstavovala ku dňu 24.11.2017 sumu 1.890,64 eur. Súd prvej inštancie uvedenú odkupnú hodnotu poisťky prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu, keďže on je poistenou osobou. Žalobca uzavrel dňa 11.04.2012 so G. G., H. zmluvu o účte sporenia, na základe ktorej žalobca na sporiaci účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX sa zaviazal vkladať po 300 eur mesačne. Žalobca uviedol, že počas manželstva peniaze sporil z jeho platu. Podľa tvrdenia žalobcu v jeho vyjadrení zo dňa 14.03.2022 nasporil počas manželstva sumu vo výške 14.700 eur, a navrhol zohľadniť podiel žalovanej v sume 7.350 eur. Žalovaná strana v podaní zo dňa 14.03.2022 navrhovala zohľadniť na toto osobné sporenie sumu 16.200 eur, skladajúcu sa z vkladov po 300 eur x 54 mesiacov, počas ktorých trvalo manželstvo strán. Z výpisu z bežného účtu žalobcu vedeného v G., H. bolo preukázané, že na sporiaci účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX žalobcu z jeho bežného účtu poukázal 27 platieb po 300 eur mesačne od 11.06.2013 do 11.08.2015, t.j. spolu 8.100 eur, po zmene sporiaceho produktu na produkt šikovné investičné sporenie na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX poukázal v období od 11.09.2015 do 11.02.2017 18 platieb po 300 eur mesačne, následne na účet Sporo euro dlhopisový fond G. a na účet sporo aktívne portfólio G. poukázal dňa 14.03.2017 sumu 299,92 eur, dňa 12.04.2017 sumu 299,96 eur, dňa 12.05.2017 sumu 299,94 eur, dňa 13.06.2017 sumu 299,96 eur. V nasledujúcich mesiacoch od júla 2017 do zániku manželstva strán dňa 24.11.2017 na bežnom účte žalobcu nie sú evidované ďalšie vklady na jeho sporiace účty. Uvedené preukázané vklady na sporiace účty žalobcu počas manželstva spolu činia 14.699,78 eur, t.j. zaokrúhlene 14.700 eur, v ktorej výške ich žalobca navrhol zohľadniť. Keďže zo spoločných prostriedkov strán boli počas manželstva strán poukazované vklady na sporiace účty žalobcu, t.j. na jeho oddelený majetok, podľa § 150 Občianskeho zákonníka pri rovnosti podielov (zásada parity) bývalých manželov, má žalovaná právo na náhradu polovice toho, čo zo spoločného majetku sa vynaložilo na zhodnotenie oddeleného majetku žalobcu. Vzniklo jej tak právo na náhradu prostriedkov v sume 7.350 eur (50% zo sumy 14.700 eur). Žalovaná potvrdila, že dňa 02.07.2015 jej bol vyplatený spotrebiteľský úver v sume 13.000 eur, a uviedla,

že tento úver použila na bežnú spotrebu a úhradu energií z dôvodu, že peňažné prostriedky na jej účte boli použité na vyplatenie kúpnej ceny pozemku v Trenčianskom Jastrabí. Žiadna zo strán netvrdila, že by tento úver poskytnutý zo strany B. C., H. predstavoval spoločný záväzok strán, a žalobca uvádzal, že žalovaná si úver vzala na svoje meno bez jeho súhlasu. Ide teda o výlučný dlh žalovanej, a preto peňažné prostriedky, ktoré žalovaná z úveru získala nepatria do BSM. Súd prvej inštancie považoval za irelevantné tvrdenie žalobcu, že žalovaná nepreukázala, že požičané peňažné prostriedky použila počas manželstva na bežnú spotrebu a úhradu energií do domácnosti, pretože bolo na jej slobodnom rozhodnutí ako naloží so svojim výlučným majetkom. Žalobca v podaní zo dňa 14.03.2022 uvádzal, že žalovaná úver splatila zo spoločných prostriedkov strán a to ku dňu 15.11.2016, a preto navrhoval, aby mu súd pri vyporiadaní BSM zohľadnil polovicu z úveru 13.000 eur. Žalovaná na pojednávaní tvrdila, že spotrebný úver bol vyplatený z peňazí získaných z cenných papierov, ktoré boli jej výlučným majetkom, a tieto peňažné prostriedky boli na jej bežný účet pripísané v sume 10.000 eur dňa 27.10.2016. Z listín boli preukázané tvrdenia žalovanej o pôvode týchto peňazí, t.j., že ide o jej výlučný majetok a čiastočne aj jej tvrdenia o použití týchto peňažných prostriedkov. Z transakčného výpisu z evidencie cenných papierov vyhotoveného B. C., H. zo dňa 22.03.2022 mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaná nakúpila dňa 31.03.2011 dlhopisy - hypotekárne záložné listy B. HZL62 3,75%, ISIN G. v hodnote 30.000 eur. Z potvrdenia B. C., H. zo dňa 22.03.2022 mal súd prvej inštancie ďalej za preukázané, že ku dňu dojednanej splatnosti 31.03.2016 bola vyplatená hodnota uvedených hypotekárnych záložných listov v sume 30.000 eur na bežný účet žalovanej vedený v B. C., H.. Z výpisu z bežného účtu žalovanej vyplynulo, že túto sumu 30.000 eur žalovaná dňa 03.06.2016 previedla na jej sporiaci účet č. G., z ktorého účtu bola čiastka 10.000 eur dňa 27.10.2016 prevedená na bežný účet žalovanej. Po tejto kreditnej operácii zo dňa 27.10.2016 boli z bežného účtu žalovanej do momentu úhrady spotrebného úveru platbou v sume 10.573,92 eur dňa 15.11.2016 realizované viaceré debetné operácie (výbery hotovostí, nákupy prostredníctvom karty, úhrady iných mesačných výdavkov), a to 31.10.2016 v sumách 127,20 eur, 50,30 eur, 02.11.2016 v sumách 65,09 eur, 700 eur, 55,93 eur, 04.11.2016 v sume 300 eur, 07.11.2016 v sumách 65,38 eur, 21 eur, 49 eur, 08.11.2016 v sumách 139,05 eur, 130,68 eur, 62,21 eur, 09.11.2016 v sumách 33,50 eur, 500 eur, 11.11.2016 v sumách 200 eur, 20,42 eur, t.j. spolu v sume 2.519,76 eur. Na ich úhradu bolo možné započítať kreditné operácie na účte žalovanej v tomto období, a to dňa 02.11.2016 v sume 401,08 eur, 09.11.2016 v sume 270 eur, 14.11.2016 v sume 23,52 eur, spolu v sume 694,60 eur. Úhrada zvyšnej časti uvedených debetných operácií v sume 1.825,16 eur (2.519,76 eur - 694,60 eur) bola pokrytá výlučnými prostriedkami žalovanej pripísanými na jej účet v sume 10.000 eur, ktoré ostali nespotrebované v sume 8.174,80 eur a len v tomto rozsahu súd uznal, že mohli byť žalovanou použité na úhradu spotrebného úveru platbou zo dňa 15.11.2016. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovanej sa tak podarilo preukázať, že z celkovej čiastky úveru 13.000 eur bola z výlučných prostriedkov žalovanej uhradená suma 8.174,80 eur, a preto ustálil skutkový stav tak, že zvyšná časť úveru v sume 4.825,20 eur bola uhradená zo spoločných prostriedkov strán. Keďže žalovaná potvrdila, že spotrebný úver vyplatila dňa 15.11.2016, a táto skutočnosť je tiež zrejmá z výpisu z jej bežného účtu, na ktorom je k 15.11.2016 zaevidovaná posledná splátka úveru v sume 10.573,92 eur, súd prvej inštancie konštatoval, že žalovanej vznikla podľa § 150 Občianskeho zákonníka povinnosť žalobcovi nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jej oddelený majetok. Pri rovnosti podielov strán žalobcovi vznikla voči žalovanej náhradová pohľadávka v sume 2.412,60 eur (1/2 zo sumy 4.825,20 eur). Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovi sa nepodarilo v konaní preukázať, že spoločné prostriedky strán boli investované do výlučného majetku žalovanej, a to do terénnych úprav záhrady v sume 950 eur, do výsadby stromov v sume 1.200 eur, do maľovania interiéru domu žalovanej v sume 450 eur. Žalobca síce popísal bližšie, aké práce sa na dome žalovanej a v jeho okolí počas manželstva robili, no neuviedol žiadne konkrétne tvrdenia ohľadom toho kedy, komu, kto a v akej sume vyplatil zo spoločných prostriedkov strán peniaze za terénne úpravy záhrady, za výsadbu stromov na pozemku pri dome žalovanej, maľovania interiéru domu žalovanej, a svoje tvrdenia nepreukázal žiadnym dôkazom vykonaným v konaní. Žalovaná uvedené investície popierala. Pripustila, že počas manželstva sa robili drobné udržiavacie práce na dome, napr. žalobca si požičal brúsku, ktorou obrúsil kocky na terase a žalovaná ich následne natrela ľanovým olejom na jar a na jeseň. Uvádzala, že záhradné práce okolo domu žalovanej sa nerealizovali počas manželstva, pretože žalovaná ešte dňa 04.08.2009 uhradila pánovi C. odplatu za tieto práce v sume 10.000 eur, o čom žalovaná predložila cenovú ponuku sadovníckych úprav vypracovanú A. C., záhradníctvo, B. B. zo dňa 31.07.2009 na zatrávenie, na ktorej je rukou dopísané a podpisom opatrené, že bola prijatá záloha dňa 04.07.2009 v sume 10.000 eur. Svedok Q. R. uvádzal, že bol osobne pri tom, keď žalobca brúsil terasu, keď sa robila záhradka okolo koterca pre psy, keď sa kladli kamene pred rodinný dom a od oboch strán má vedomosť, že žalobca sa na týchto prácach podieľal aj finančne. Svedok však nevedel konkrétne

uviesť to, aké sumy boli vynaložené na jednotlivé práce a nebol ani pri tom, keď žalobca platil niekomu za práce okolo domu v B. B., svedok nebol pri tom, keď žalobca odovzdával žalovanej nejaké peňažné prostriedky za týmto účelom. Svedok počul rozhovor strán, v rámci ktorého napr. žalovaná povedala, čo treba zaplatiť a že žalobca vyberie peniaze zo svojho účtu. Svedkyňa A. P., nevlastná sestra žalobcu uviedla, že má vedomosť o tom, že žalobca počas manželstva prispieval finančne na rôzne opravy na rodinnom dome žalovanej v B. B., no okrem tvrdenia, že mal takto prispieť na záhradný domček (ktorý nie je predmetom konania) bližšie svoje tvrdenie nekonkretizovala. Svedkyňa A. H. S., matka žalovanej uviedla, že v čase, keď sa do domu v B. B. nasťahoval žalobca, bol rodinný dom novostavbou a predtým žalovanej pomohol finančne jej otec s jeho dostavbou. Svedkyňa uviedla, že stromy na záhrade vysádzal záhradník, ktorého financovala žalovaná. Svedkyňa nemala vedomosť o tom, že by počas manželstva sporové strany robili nejaké úpravy na dome a okolo domu v B. B.. Svedkyňa nemala vedomosť o tom, že by bol dom maľovaný v interiéri. Pokiaľ svedkovia J. C., matka žalobcu a Q. R. uvádzali, že žalobca počas manželstva opravoval trávnik vedľa domu žalovanej, ktorý zničili jeho psy, náklady s spojené s uvedením trávnikára do pôvodného stavu by mali nepochybne zaťažovať žalobcu. Práce žalobcu pri údržbe terasy domu žalovanej, ukladaní kameňov na dvore vedľa domu žalovanej, úprave plotu okolo pozemku a domu žalovanej, ktoré práce potvrdili svedkovia J. C. a Q. R., že ich osobne realizoval žalobca počas manželstva strán, nemožno zohľadniť pri vyporiadaní BSM, keďže podľa ustálenej judikatúry súdov (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo 1128/2005 zo dňa 29.11.2005) práce jedného z manželov, ktorým sa udržiava alebo rekonštruje výlučný majetok druhého manžela nemožno považovať za investície spoločných prostriedkov do výlučného majetku manžela a uvedené platí o to viac, ak sa práce týkajú domu, ktorý manželia užívajú na bývanie. Súd prvej inštancie uviedol, že svedkovia v danej veci neuvádzali dátumy investícií, cenu materiálu, pokiaľ bol nejaký zakúpený na tieto práce. Svedkyňa J. C. uviedla, že od žalobcu mala informáciu, že strany kúpili spolu A. v baumaxe za 100 eur, a ona ich pri tom stretla, pričom žalobca tento strom zasadil na pozemku žalovanej. Sám žalobca neuvádzal, že kúpil takýto strom za uvedenú sumu v uvedenom obchode. Výpoveď tejto svedkyne je v rozpore s tvrdením svedkyne A. H. S., ktorá uviedla, že stromy na záhrade vysádzal záhradník, ktorého financovala žalovaná. Svedkyňa J. C. tiež uviedla, že žalobca maľoval predsieň v dome žalovanej, no dodala, že si na to neobjednával firmu. Z tohto vyjadrenie svedkyne vyplýva, že strany si neobjednali na tento účel maliara a peniaze za prácu tretej osobe teda nevyplácali. Žalobca mal postupovať obozretnšie a odložiť si pokladničný blok od kúpy farby, prípadne iného materiálu použitého na ním tvrdené investície do výlučného majetku žalovanej. Žalobca napokon v podaní zo dňa 14.03.2022 ani v záverečnej reči v rámci položiek a nárokov, ktoré žiadal pri vyporiadaní BSM zohľadniť už neuvádzal tieto ním v žalobe tvrdené investície prostriedkov patriacich do BSM do výlučného majetku žalovanej. Žalobca žiadal, aby do masy BSM bola zaradená aj suma 15.000 eur, ktorú poukázal žalovanej za účelom úhrady provízie pre realitnú kanceláriu Rado Reality Group za kúpnu zmluvu ohľadom pozemkov v k.ú. B. N.. Pôvodne mal žalobca tieto peniaze uložené na svojom sporiacom účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX, ktorý bol zriadený pred uzavretím manželstva a to na základe zmluvy o účte sporenia, ktorú žalobca uzatvoril dňa 11.04.2012 so G. G., H.. Na základe žiadosti žalobcu zo dňa 25.08.2015 o zrušenie účtu, bol zostatok na sporiacom účte v sume 20.187,90 eur prevedený na bežný účet žalobcu dňa 25.8.2015, a v rovnaký deň bola z tohto účtu prevedená suma 13.000 eur na bežný účet žalovanej a suma 2.000 eur na účet č. G.. Žalovaná potvrdila, že na jej bežný účet bola od žalobcu poukázaná čiastka 13.000 eur dňa 26.08.2015, a táto skutočnosť je preukázaná aj z výpisov z bežných účtov žalobcu a žalovanej. Nepotvrdila ale, že by jej žalobca odovzdal aj ďalšiu sumu 2.000 eur. Suma 2.000 eur bola prevedená z bežného účtu žalobcu na účet č. G. dňa 25.08.2015 a žalobca na pojednávaní 12.04.2022 vysvetlil, že šlo o účet fondu sporo euro plus a jednalo sa o investíciu do podielových fondov. Žalovaná však poprela, že by sa uvedenej realitnej kancelárii vyplatila provízia v súvislosti s kúpou predmetných pozemkov, a predložila aj čestné prehlásenie O. A. zo dňa 17.02.2020. Súd prvej inštancie konštatoval, že z tohto čestného prehlásenia ako aj z výsluchu svedka O. A., ktorý bol realitným maklérom pre uvedenú realitnú kanceláriu vyplynulo, že v súvislosti s predajom pozemkov v B. N. realitná kancelária Rado Reality nedostala žiadnu províziu, odplatu ani od predávajúcich a ani od kupujúcej strany, realitná kancelária neuzatvárala ani žiadnu písomnú zmluvu ohľadom sprostredkovania predaja pozemkov v B. N.. Nebolo teda potvrdené, žeby čiastka 13.000 eur, resp. 15.000 eur bola použitá na úhradu nákladov v súvislosti s nadobúdaním pozemkov v B. N. do výlučného vlastníctva žalovanej. Žalobca nepreukázal, že by tento prevod spravil po dohode so žalovanou o tom, že tieto peniaze sa majú použiť za účelom vyplatenia provízie realitnej kancelárii. Žalobca do platobnej operácie neuviedol účel platby sumy 13.000 eur. Žalovaná svojimi tvrdeniami jeho verziu nepotvrdila, trvala na tom, že žiadna provízia realitnej kancelárii vyplatená nebola. Žalovaná tvrdila, že uvedené peniaze použila na bežnú spotrebu a náklady spoločnej domácnosti. Súd prvej inštancie uviedol, že strany v čase vyplatenia uvedenej sumy na účet

žalovanej žili v spoločnej domácnosti, a boli povinné z ich príjmov uhrádzať náklady spojené s vedením spoločnej domácnosti. Ako vyplynulo z návrhu žalovanej na rozvod manželstva a z vyjadrenia žalobcu k tomuto návrhu v spise Okresného súdu Trenčín 16Pc 16/2017 sporové strany od 21.05.2017 prestali žiť v spoločnej domácnosti. Z výpisu z bežného účtu žalovanej a z jej tvrdení vyplynulo, že zo zamestnania dosahovala príjem 520 eur netto mesačne, mala príjem z prenájmu bytu vo výške cca 517 eur mesačne, a boli jej na bežný účet vyplácané aj výnosy hypotekárnych záložných listov (dňa 07.10.2013 v sume 840 eur, 31.03.2014 v sume 911,25 eur, 07.10.2014 v sume 680,40 eur, 31.03.2015 v sume 911,25 eur, 31.03.2016 v sume 913,75 eur, vyplývajúce aj z predložených potvrdení B. C., H. o výplate kupónov). Z výpisu z bežného účtu žalobcu a z predložených potvrdení o mzde vyplynulo, že žalobca dosahoval zo štátnozamestnaneckého pomeru príjem vo výške cca 1.000 eur netto mesačne. Úhrady na energie do rodinného domu, v ktorom strany spolu žili, nákupy potravín, iného spotrebného tovaru (oblečenia, športových potrieb), úhrady poisťiek v období od 26.08.2015 do novembra 2017 vyplývajú z výpisu z bežného účtu žalovanej, ktorý žalovaná predložila. Použitie výlučných peňazí jedného alebo oboch manželov na tieto účely, t.j. na bežnú spotrebu, počas trvania manželstva, vedenia spoločnej domácnosti je obvyklé a štandardne je výsledkom dohody manželov a preto nemôžu byť dodatočne v konaní o vyporiadanie BSM takto použité peniaze nahrádzané. Aj žalovaná uvádzala, že jej výlučné prostriedky, ktoré mala v čase uzavretia manželstva strán uložené v hotovosti doma použila podľa potreby, napr. na spoločné dovolenky strán. Súd prvej inštancie neponechal bez povšimnutia skutočnosť, na ktorú poukázal žalobca a síce, že žalovaná bola dňa 13.11.2017, teda po ukončení vedenia spoločnej domácnosti strán na dovolenke v Spojených arabských emirátoch, za ktorú uhradila z jej bežného účtu sumu 3.541,60 Eur. Úhrady uvádzanej ceny za dovolenku skutočne vyplývajú z výpisu z bežného účtu žalovanej, kde sú zaevidované platby za dovolenku v Dubaji dňa 18.08.2017 v sume 1.619 eur (poznámka záloha Dubaj), dňa 24.10.2017 v sume 1.619 eur (poznámka doplatok Dubaj) a debetné platby z jej účtu za nákupy v zahraničí (v Dubaji) dňoch 20.11.2017, 21.11.2017 v sumách 131,13 eur, 119,71 eur, 598,30 eur, 442,68 eur, 26,34 eur, 55,15 eur, 119,90 eur. Platby v zahraničí teda dosahujú (až presahujú) žalobcom tvrdenú cenu dovolenky 3.541,60 eur. Žalovaná nepopierala, že sa zúčastnila tejto dovolenky. Náklady na túto dovolenku vzhľadom na ich výšku, ktorá presahuje mesačné príjmy žalobcu a žalovanej rozhodne nemožno považovať za bežnú spotrebu. Žalovaná nevysvetlila svoje debetné a kreditné operácie od pripísania sumy 13.000 eur dňa 26.08.2015 na jej bežný účet do novembra 2017, ani to, z ktorých peňazí boli v tomto období hradené jednotlivé debetné transakcie na jej bežnom účte a náklady na túto dovolenku, neuvádzala, či a v akom rozsahu boli výlučné prostriedky žalobcu 13.000 eur spotrebované, a keďže v uvedenom období bola na bežný účet žalovanej pravidelne pripisovaná aj jej mzda a iné príjmy žalovanej, ktoré patria do BSM, došlo k zmiešaniu peňazí, mal súd prvej inštancie za to, že bude spravodlivé prihliadať na prostriedky, ktoré žalovaná použila na úhradu ceny uvedenej dovolenky ako na spoločné prostriedky strán použité nad rámec bežnej spotreby, a žalovanej uložiť povinnosť nahradiť žalobcovi polovicu ním žiadanej sumy 3.541,60 eur, ktorú vynaložila na uvedenú luxusnú dovolenku, a ktorú sumu sa znížil zostatok na jej bežnom účte. Súd prvej inštancie teda uznal, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu sumy 1.770,80 eur. Súd prvej inštancie záverom konštatoval, že pri vyporiadaní spoločného majetku sa uplatňuje základná zásada vyplývajúca z ustanovenia § 150 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej podiely oboch manželov sú rovnaké. Žiadna zo strán nenavrhovala a neodôvodňovala vyporiadanie BSM pri nerovnakých podieloch strán, netvrdila výnimočné okolnosti, ktoré by zakladali dôvodnosť odklonu od rovnosti podielov strán. Hodnota vecí, práv a iných majetkových hodnôt patriacich do BSM predstavuje 12.570,66 eur (koterec pre psa 420 eur, vyžínačka 70 eur, odkupná hodnota poisťiek žalovanej 1.909,48 eur, 881,44 eur, zostatok na bežnom účte žalovanej 5.752,72 eur, odkupná hodnota poistky žalobcu 1.890,64 eur, zostatok na účte žalobcu 1.646,38 eur), a pri rovnosti podielov predstavuje podiel žalobcu sumu 6.285,33 eur, a podiel žalovanej tiež sumu 6.285,33 eur. Žalobca nadobudol majetok v celkovej hodnote 3.537,02 eur (odkupná hodnota poistky žalobcu 1.890,64 eur, zostatok na účte žalobcu 1.646,38 eur) a žalovaná nadobudla majetok v celkovej hodnote 9.033,64 eur (koterec pre psa 420 eur, vyžínačka 70 eur, odkupná hodnota poisťiek žalovanej 1.909,48 eur, 881,44 eur, zostatok na bežnom účte žalovanej 5.752,72 eur). Žalovaná nadobudla majetok v hodnote o 2.748,31 eur vyššej než je jej podiel (hodnota majetku nadobudnutého žalovanou 9.033,64 eur - podiel žalovanej 6.285,33 eur) a sumu 2.748,31 eur by mala vyplatiť žalobcovi. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovanej podľa § 150 Občianskeho zákonníka vznikla povinnosť nahradiť žalobcovi to, čo sa zo spoločných prostriedkov vynaložilo na jej výlučný (ostatný) majetok, a na jej výlučné dlhy. Je povinná nahradiť žalobcovi polovicu zo spoločných peňazí, ktoré použila na úhradu kúpnej ceny za pozemky v Trenčianskom Jastrabí, t.j. sumu 25.153,33 eur, polovicu zo spoločných peňazí, ktoré použila na úhradu spotrebného úveru, t.j. sumu 2.412,60 eur, polovicu

zo spoločných peňazí, ktoré použila na úhradu hypotekárneho úveru, t.j. sumu 4.892,74 eur, polovicu nákladov na jej dovolenku v Dubaji, t.j. sumu 1.770,80 eur. Spolu náhradová pohľadávka žalobcu voči žalovanej predstavuje sumu 34.229,47 eur. Aj žalobcovi podľa § 150 Občianskeho zákonníka vznikla povinnosť nahradiť žalovanej to, čo sa zo spoločných prostriedkov vynaložilo na jeho výlučný (ostatný) majetok, a to polovicu zo spoločných peňazí, ktoré použil na investície do podielových fondov, t.j. sumu 2.500 eur, polovicu zo spoločných peňazí, ktoré vložil na sporiaci účet v G., H., t.j. sumu 7.350 eur, a je povinný nahradiť žalovanej aj polovicu spoločných peňažných prostriedkov, ktoré vybral z jeho bežného účtu v dňoch 22.06.2017, 11.10.2017 a nepreukázal, že ich spotreboval na bežnú spotrebu, t.j. sumy 585,72 eur, 3.247,59 eur. Spolu náhradová pohľadávka žalovanej voči žalobcovi predstavuje sumu 13.683,31 eur. Súd prvej inštancie ustálil, že započítaním týchto vzájomných nárokov ohľadom náhradových pohľadávok vychádza, že žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi sumu 20.546,16 eur a spolu s dorovnaním do jeho podielu na spoločnom majetku (2.748,31 eur) je mu povinná zaplatiť celkovú sumu 23.294,47 eur. Žalovanej preto uložil povinnosť vyplatiť žalobcovi titulom vyporiadania BSM sumu 23.294,47 eur. Keďže žalovaná nežiadala o dlhšiu lehotu na plnenie, súd prvej inštancie jej lehotu na plnenie určil podľa § 232 ods. 3 CSP do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. S poukazom na uvedené dôvody súd prvej inštancie za použitia citovaných ustanovení právnych predpisov rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokoch II. a IV. tohto rozsudku. Záverom odôvodnil, že nevykonal dokazovanie vyžiadanimi dokladov k výberom a vkladom na vkladných knižkách vedených na meno žalovanej a jej syna A., ktorý dôkaz pôvodne navrhoval žalobca, no neskôr už netrval na tomto dôkaze. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, keď uzavrel, že žiadna zo strán nebola v konaní v prevažnej miere úspešná, ale strany boli v konaní úspešné približne v rovnakom rozsahu. Majetok súd prvej inštancie vyporiadal v podstate podľa zhodných záverečných návrhov oboch sporových strán. Pokiaľ ide o výšku vyrovnacieho podielu, strana žalobcu a ani žalovaná strana neboli úspešní v prevažnom rozsahu s prihliadnutím na ich návrhy na výšku požadovaného vyrovnacieho podielu. Rozhodnutie o trovách konania v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov má svoje špecifiká, ktoré spočívajú v tom, že ide o rozhodnutie v podstate v záujme oboch strán, ktoré sú povinné vyporiadanie spoločného majetku uskutočniť. Ide o konanie, v ktorom majú obe strany tak postavenie žalobcu, ako aj postavenie žalovaného. Jedná sa o sporové konanie v rámci ktorého určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Úspech alebo neúspech v tomto sporovom konaní spočíva v tom, aký podiel sa komu dostane. V danej veci je podstatné, že v rámci výroku rozsudku bola dodržaná základná zásada parity podielov, a teda žalobca bol procesne úspešný v rovnakom rozsahu ako žalovaná. Preto každá zo strán si znáša svoje trovy konania a nebude druhej strane titulom trov konania nič nahrádzať. Podľa § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 CSP vzhľadom na výsledok konania, keď strany boli úspešné približne v rovnakom rozsahu, súd prvej inštancie výrokom VI. rozhodol, že štát má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 50% a voči žalovanej v rozsahu 50% za náklady za bankovú informáciu vyplatené z rozpočtových prostriedkov. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý nesúhlasil s výrokom IV. napadnutého rozsudku. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (súdu prvej inštancie vytýkal nesprávne skutkové a právne závery). Dôvodil, že nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý sa týka finančného daru poskytnutého otcom žalovanej stranám sporu za trvania manželstva na kúpu predmetných nehnuteľností, t.j. že tieto finančné prostriedky boli predmetom podielového spoluvlastníctva a nie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Mal za to, že veci (napr. peniaze) sa môžu darovať aj obom manželom, tak ako tomu bolo aj v ich prípade, kedy zo spoločne darovaných peňazí kúpili „novú“ vec - pozemky, ktoré by mali spadať do BSM, avšak vzhľadom na Dohodu o zúžení BSM uzatvorenú dňa 03.07.2015, pripadli do výlučného vlastníctva žalovanej, pričom kúpna cena bola vyplatená pred zúžením BSM zo spoločných finančných prostriedkov. Čiastočne súhlasil so záverom, ku ktorému dospel súd v bode 32 v odôvodnení napadnutého rozsudku na strane 19, a to, že žalovaná nepreukázala svoje tvrdenia, že kúpna cena za pozemky v celej výške 140.000 eur bola vyplatená z jej výlučných prostriedkov. Nesúhlasil však s právnym názorom súdu prvej inštancie, že súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalovaná na výplatu kúpnej ceny v sume 110.000 eur použila výlučné prostriedky v celkovej sume 73.393,35 eur, a to z dôvodu, že z pohybov na bežnom účte žalovanej vyplýva, že žalovaná disponovala na svojom účte v rozhodnom čase pred výplatou kúpnej ceny titulom redemácií len sumou 69.749,28 eur (suma pozostáva z čiastky 29.929,46 eur (B. o.p.f.), čiastky 30.319,82 eur (B. dlhopisový) a sumy 9.500 eur (B. harmónie fond)), a preto minimálne rozdiel v kúpnej cene vo výške 40.250,72 eur bol uhradený zo spoločných prostriedkov

sporových strán. Ďalej namietal záver súdu prvej inštancie uvedený v bode 35 odôvodnenia rozsudku týkajúci sa skutočnosti, že žalovaná mala zvyšok kúpnej ceny v sume 30.000 eur vyplatiť z časti vo výške 11.300 eur z hotovostného daru od svojej matky a zvyšok vo výške 18.700 eur mal byť vyplatený zo spoločných prostriedkov sporových strán. Mal za to, že tento názor súdu prvej inštancie je v rozpore s vykonaným dokazovaním a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by žalovaná finančný dar od svojej matky nespotrebovala, ale ho použila v celom rozsahu na uhradenie tejto časti kúpnej ceny. Žalovanej bol navyše dňa 02.07.2015 vyplatený na účet spotrebný úver vo výške 13.000 eur, ktorý musela pravidelne splácať a finančné prostriedky z daru od svojej matky mohla použiť aj na splátky tohto úveru a spotrebovať, vzhľadom na debetné pohyby na jej účte. Žalobca zastával názor, že suma 30.000,- eur bola vyplatená žalovanou zo spoločných prostriedkov sporových strán, a preto žalobcovi vzniká podľa § 150 OZ právo na náhradu toho, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na pozemky vo výlučnom vlastníctve žalovanej, t.j. patrí mu náhrada v sume $1/2$ zo sumy 40.250,72 eur + $1/2$ zo sumy 30.000 eur = 35.125,36 eur. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie v bode 39 odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že debetné operácie v sume 3.000 eur zo dňa 26.04.2014 a v sume 2.000 eur zo dňa 24.02.2015 sú jeho výlučnými prostriedkami a ustálil, že ide o spoločné prostriedky strán sporu, ktoré následne použil na nákup podielových fondov. Mal za to, že uvedené je v rozpore s vykonaným dokazovaním, keďže z výpisu z účtu za rok 2013 vyplýva, že pred uzatvorením manželstva na účte disponoval sumou 2.053 eur, išlo o jeho výlučné prostriedky, ktoré nespotreboval, ale tieto investoval do nákupu podielových fondov. K bodu 40 rozsudku súdu prvej inštancie uviedol, že právny názor súdu prvej inštancie je čiastočne v rozpore s vykonaným dokazovaním, nakoľko z listinných dôkazov vyplýva, že mu boli vyplatené titulom zrušenia podielových fondov, ktoré mal založené ešte pred uzatvorením manželstva sumy 2.083,30 eur (19.06.2017), 32.210,81 eur (16.06.2017) a suma 4.534,46 eur (16.06.2017), ktorých súčet predstavuje sumu 38.828,57 eur. Išlo o jeho výlučné prostriedky nasporené pred uzatvorením manželstva, čo vyplýva z výpisu z podielových fondov G., H. k 14.06.2017, ktorý súdu predložil. Súd prvej inštancie však opomenul zobrať do úvahy aj skutočnosť, že jeho matka mala na jeho bankovom účte uložené finančné prostriedky v celkovej výške 21.700 eur, pričom dňa 04.10.2019 jej vrátil sumu 21.000 eur a zvyšok v sume 700 eur predstavuje dar matky, teda suma vo výške 39.528,27 eur predstavuje jeho výlučné prostriedky. Taktiež v tomto období mal zvýšené výdavky na bývanie, keďže už v tom čase nežil v spoločnej domácnosti so žalovanou a podstatnú časť zvyšku finančných prostriedkov, ktoré v tom čase na účte mal, spotreboval. Žalobca mal ďalej za to, že záver, ku ktorému dospel súd prvej inštancie v bode 43 je v rozpore s vykonaným dokazovaním, nakoľko žalovaná len v období od 02.01.2017 do 24.10.2017 previedla zo svojho bežného účtu na účet svojho syna A. č. ú. XXXXXXXXXXX/XXXX sumu cca 20.400 eur a v období 10/2016 splatila jednorazovo úver vo výške 10.000 eur. Ďalej namietal, že pokiaľ ide o sumu 15.000 eur pripísanú na účet žalovanej dňa 18.05.2017, v žiadnom prípade sa nejednalo o výlučné prostriedky žalovanej titulom hypotekárnych záložných listov, keďže z potvrdenia B. C., H. zo dňa 03.07.2018 vyplýva, aké produkty mala žalovaná k 24.05.2013 vedené v B. C., H.. Tvrdenia žalovanej v súvislosti s prevodmi peňažných prostriedkov na účet svojho syna, t.j. že sa jednalo o jeho peniaze, ktoré jej poskytol ako pôžičku, nie sú pravdivé, nakoľko podľa jeho názoru sa jednalo o účelové prevody krátko pred rozvodom s cieľom znížiť zostatok na účte žalovanej. Ďalej namietal, že ak žalovaná zo sumy 30.000 eur, ktorá jej bola vyplatená dňa 31.03.2016, poukázala na úhradu úveru dňa 27.10.2016 sumu 10.000 eur, nemohla investovať sumu 30.000 eur zo svojich výlučných prostriedkov dňa 03.06.2016 do nákupu podielových fondov. Žalobca nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie v bode 50 napadnutého rozsudku, a to, že suma 15.000 eur, ktorú poukázal na účet žalovanej v časti - 13.000 eur dňa 26.08.2015, bola použitá stranami sporu na bežnú spotrebu v domácnosti, nakoľko uvedený názor nemôže obstáť z objektívnych dôvodov, a to, že rovnaký argument súd prvej inštancie použil aj pri spotrebnom úvere vo výške 13.000 eur, ktorý si žalovaná zobrala dňa 02.07.2015. Mal za to, že nie je možné, aby v tak krátkom čase spotrebovali sumu 28.000,- eur na bežnú spotrebu a najmä, keď náklady na domácnosť predstavovali mesačne len sumu cca 150,- eur. Z výpisu účtu žalovanej vyplývajú v tomto období prevažne debetné transakcie a mesačné výbery prevyšujúce jej mesačný príjem, a preto nie je vylúčené, že časť týchto finančných prostriedkov žalovaná použila na vyplatenie uvedenej provízie a časť použila pre vlastnú spotrebu, najmä na úhradu svojich sporiacich a poistných produktov, ktoré mesačne predstavovali sumu cca 325 eur. Nemožno vylúčiť ani fakt, že žalovaná použila tieto finančné prostriedky na splatenie zostatku spotrebného úveru vo výške 10.573,92 eur, ktorý dňa 15.11.2016 jednorazovo splatila. Pokiaľ súd pri transakcii 13.000 eur poukázal na to, že neuviedol účel platby, mal za to, že rovnako je to aj v prípade daru matky žalovanej pri sume 5.000 eur zo dňa 14.05.2015 a sume 10.000 eur zo dňa 03.07.2015, kde rovnako chýba účel platby či vkladu, a napriek tomu súd uznal argumentáciu žalovanej,

že išlo o jej výlučné prostriedky titulom daru od jej matky. Pokiaľ ide o dovolenku žalovanej v Dubaji, a to v časti vyčíslenia sumy zaplatenej za dovolenku, súhlasil s tým, že suma zaplatená žalovanou za dovolenku, ako aj ďalšie platby v zahraničí v tomto období, určite nepredstavujú bežnú spotrebu, ale jedná sa o vynaloženie spoločných prostriedkov žalovanou nad rámec bežnej spotreby, avšak nie v sume 3.541,60 eur, ale celkovo v sume 5.158,60 eur (1.619 eur dňa 24.10.2017, dňa 18.08.2017 v sume 1.619 eur a platby v Dubaji vo výške 1.920,60 eur). Mal za to, že súd mu mal tak priznať nárok na náhradu v sume 2.579,30 eur.

3. Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. Súdu prvej inštancie vytýkala nesprávne skutkové zistenia a nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností (odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ a e/ CSP). Vyjadrila presvedčenie o tom, že počas konania dôveryhodne preukázala, či už z podaných písomností, prípadne prostredníctvom svedeckých výpovedí, ale aj z dožiadaných dôkazov, ktoré súd požadoval od jednotlivých bánk ako žalobcu, tak i žalovanej, bolo podľa jej názoru zrejmé, že žalobca sa domáha neoprávneného nároku, ktorý bol extrémne prehnaný zo strany žalobcu. Vo svojich podaniach, ako aj vo výpovediach na hlavných pojednaniach, počas ktorých prebehlo v celku detailné dokazovanie, čo sa týka napr. výpisov z bankových účtov, vysvetľovania jednotlivých bankových prevodov, krok po kroku, aj v prípade minimálnych a bagateľných čiastok, ktoré musela opakovane vysvetľovať. Počas konania taktiež požadovala od žalobcu vysvetlenie bankových prevodov a pohybov na jeho účte, pričom je toho názoru, že prvostupňový súd v tomto prípade vážne pochybil v hodnotení jednotlivých dôkazov, nakoľko uznal takmer všetky prostriedky na účte žalobcu za jeho výlučné prostriedky, ktoré by nemali patriť do BSM. Pokiaľ ide o výber vo výške 40.000 eur, tento mal byť preukázaný zmluvami o založení sporenia pred manželstvom vo výške 17.000 eur a 2.000 eur, pričom následne dňa 15.06.2017 mu boli na účet vyplatené financie z investícií vo výške 32.210,81 eur + 4.534,46 eur + 2.083,30 eur, čo je spolu 38.828,57 eur. Vyššie uvedené považuje za absolútne nepravdivé a zavádzajúce tvrdenia zo strany žalobcu, a to z toho dôvodu, že žalovaná osobne investuje od svojich 19 rokov, ale žiadna investícia, ktorá by bola investovaná do podielových listov, nevyniesla a ani nemôže vyniesť za predmetné obdobie zisk vo výške 19.828,57 eura. Ak by sa od tejto sumy odrátali jeho vklady vo výške 14.700 eur (300 eur mesačne), ktoré si žalobca odkladal každý mesiac a ktoré súd už zohľadnil v rozsudku, zostáva ešte výnos – spolu vo výške 5.128,57 eur. Na vyššie uvedené skutočnosti poukázavala z toho dôvodu, že prvostupňový súd jej výnosy z investícií, ktoré boli založené ešte pred manželstvom zarátal do BSM. Vyjadrila presvedčenie, že ak je súd stotožnený s tým, že výnosy z investícií patria do BSM, tak isto by mali patriť aj výnosy z investícií žalobcu do BSM, čím by došlo k poníženiu titulu vyporiadania. Namietala, že do výberu vo výške 23.000 eur zarátal prvostupňový súd žalobcovi sumu 16.504,83 eur zo stavebného sporenia v X. C., a to napriek tomu, že žalobca počas hlavných pojednaní tvrdil, že nemá účty v žiadnych iných bankách ako v G. G. H., a teda počas konania vedome tento sporiaci účet zamlčal a doklady k tomuto sporeniu predložil až na súde tesne pred koncom konania. Súdu prvej inštancie ďalej vytýkala, že nezohľadnil tú skutočnosť, že žalobca počas celého trvania manželstva finančne podporoval svoju matku, čo tvrdil sám žalobca a dosvedčili túto skutočnosť i všetci svedkovia, ktorí boli navrhnutí žalobcom. Žiadala vysvetliť, či sa jedná o finančné prostriedky patriace do BSM, pretože ak by sa prvostupňový súd touto skutočnosťou zaoberal a zarátal by hoc aj len 100 eur mesačne, výsledná hodnota by bola približne 5.400 eur. Zastávala názor, že počas dokazovania súd niekoľkokrát nahrádzal konanie samotného žalobcu pri dokazovaní voči nje, a naopak, ona sa musela domáhať akéhokoľvek vysvetlenia bankových prevodov zo strany žalobcu výlučne sama. Vyjadrila preto presvedčenie o tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, na niektoré dôkazy absolútne neprihliadol, resp. ich vyhodnotil len v prospech jednej zo sporových strán, bez akéhokoľvek racionálneho a dôveryhodného odôvodnenia. Súdu prvej inštancie vytýkala, že jej neuznal predložené vkladné knižky, ktoré vlastnila ešte pred manželstvom, a to z toho dôvodu, lebo vraj neuviedla, na čo prostriedky z nich použila. Poukázala na to, že viackrát vypovedala, že tieto prostriedky držala doma v hotovosti, a tiež na hlavnom pojednaní vypovedala, že časť z nich použila na vklady na účet na vyplatenie hypotéky a časť na vyplatenie zostatku kúpnej ceny pozemkov - doplatok 30.000 eur v hotovosti. Z financií v hotovosti od svojej mamy v hodnote 15.000 eur odrátal vklady na účet v hodnote 700 eur a 3.000 eur, a preto vraj nepoužila celý dar od matky na kúpu pozemkov. Matka, v postavení svedka, ale jednoznačne vypovedala, že peniaze darovala výlučne žalovanej, a to práve na kúpu pozemkov, pričom vydokladovala i to, že disponovala takým objemom prostriedkov. Za najzásadnejšie pochybenie zo strany súdu prvej inštancie považuje žalovaná tú časť odôvodnenia, týkajúceho sa započítania finančných prostriedkov, ktoré mali údajne patriť do BSM, pričom z nich mala

časť použiť na kúpu pozemkov v Jastrabí, pri ktorých došlo k zúženiu bezpodielového spoluvlastníctva, pričom ako manželia modifikovali BSM, práve z toho dôvodu, že žalobca bol uzrozumený s tým, že sa predmetné pozemky kupujú z jej výlučných prostriedkov. Pričom dohoda o zúžení BSM spĺňala všetky všeobecné predpoklady, a tak ako žalovaná, tak i žalobca si boli plne vedomí, prečo pri predmetných pozemkoch došlo k modifikácii BSM. Podľa názoru žalovanej došlo v tomto prípade zo strany prvostupňového súdu k pochybeniu a „znásilneniu práva“, pričom logicky možno jednoducho a jasne vyvodiť fakt, že tak nehnuteľný majetok, ako aj prostriedky, ktoré boli na jeho kúpu použité, nemôžu patriť do spoločného BSM, keďže sa manželia rozhodli pri tomto kroku pre jeho modifikáciu, resp. zúženie. Mala za to, že ak by súd vec na základe vykonaných dôkazov posúdil správne a zákonne, tak by opäť došlo k poníženiu titulu vyporiadania, ktoré bolo následne vypočítane súdom nesprávne. Čo sa týka prevodov a pohybov na bankových účtoch žalovanej, poukazovala na to, že ostatok na jej bankovom účte vo výške 5.752,72 eur súd prvej inštancie neuznal a v odôvodnení tvrdil, že to neboli jej výlučné prostriedky napriek tomu, že tvrdila, že nepatria do BSM, čo aj hodnoverne preukázala. Zostatok na účte boli synove peniaze, ktorými žalovaná disponovala, ako jeho matka, tieto finančné prostriedky neboli akýmkoľvek príjmom do spoločného BSM. Za ďalšie pochybenie vo výpočte rozhodnej čiastky, ktorá mala byť titulom vyporiadania, považovala zo strany súdu aj konanie, pri ktorom započítal, resp. pri ktorom odôvodnil, že dovolenka, ktorú absolvovala so synom, mala alebo mohla byť hradená z prostriedkov patriacich do BSM, nakoľko bola hradená z účtu žalovanej dňa 18.08. a 24.10. vo výške 3.541,60 a tiež nákupy uskutočnené v Dubaji. Uviedla, že všetky tieto úhrady boli hradené výlučne z prostriedkov prevedených od syna a teda nemôžu a nemali byť započítané do BSM, a to odhliadnuc od faktu, že žalobcovi hradila dovolenku na Islande, na Malte, v Paríži, v Rakúskych Alpách, viackrát lyžovačky na Slovensku a tiež letné dovolenky v Chorvátsku každý rok. Aj tieto dovolenky boli nad rámec ich bežných príjmov a do vyrovnania sa nezapočítali. Pokiaľ k dovolenke v Dubaji žalobca pripojil vklad od exmanžela žalovanej vo výške 13.000 eur, poukázala na to, že na hlavnom pojednávaní vypovedala, že tieto peniaze boli spotrebované na bežnú spotrebu a na umelé oplodnenia, kde jeden cyklus takejto liečby v hodnote zákrokov a liekov bol vo výške 2.500 až 3.000 eur, pričom záleží od typu cyklu a hormonálnej liečby s cyklom spojenej. Vzhľadom na vek žalovanej jej poisťovňa nič nepreplácala, lebo podobné zákroky preplácajú len do veku 35 rokov. Čo sa týka úhrady doplatku hypotekárneho úveru zdedeného po manželovi N., uviedla, že toto síce nebol jej dlh, ale tento prebrala po smrti manžela, lebo inak by prešiel dedičstvom na syna, a aj tak by ho hradila vo výške 24.000 eur. Súd prvej inštancie jej neuznal celú hypotéku, 14.700 eur uznal ako vklady od otca a 9.785,47 eur vraj boli spoločné prostriedky. Toto tvrdenie považuje za absolútne nepravdivé, lebo počas priebehu konania vydokladovala dostatok finančných prostriedkov na úhradu celej výšky hypotéky, a navyše súd prvej inštancie odôvodnil v rozsudku, že tento zostatok sumy obsahoval aj príjmy z jej mzdy, z prenájmu bytu a tiež z výnosov z investícií - tieto príjmy však zarátava aj do kúpy pozemkov v N.. Záverom mala za to, že rozhodnutie je zmätočné a nesprávne odôvodnené. Poukazovala na to, že hypotéku splatila z vkladov od otca, z financií, ktorými disponovala v hotovosti a jednalo sa o financie, ktoré vniesla do manželstva, vo výške dostatočujúcej na vyplatenie zvyšku hypotéky, preto sa nemohlo jednať o spoločné finančné prostriedky patriace do BSM. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. aby sám rozhodol tak, že vo výrokovej časti zmení rozhodnutie súdu prvej inštancie v bodoch IV., V., VI. tak, že žalobcovi uloží povinnosť zaplatiť žalovanej titulom vyporiadania BSM sumu vo výške 51.868,51 eur a prizná žalovanej ako aj štátu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že odvolanie žalovanej považuje v celom rozsahu za zjavne nedôvodné, nakoľko žalovaná počas celého konania svojimi tvrdeniami zavádzala, neustále účelovo menila spôsob procesnej obrany, jej súčasné tvrdenia sú v hrubom rozpore s jej tvrdeniami na začiatku sporu. Zopakoval svoje tvrdenia, na ktoré poukazoval v priebehu konania a pridržieval sa argumentácie obsiahnutej v podanom odvolaní.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výrokoch II. – VI. podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdiť. Nakoľko výrovková časť predmetného rozsudku o vyporiadaní BSM obsahuje viacero častí, pokiaľ strana sporu napadne odvolaním rozsudok súdu prvej inštancie o vyporiadaní BSM hoci len niektorý z častí jeho výrokov, odvolací súd nie je v zmysle § 379 ods. 3 CSP viazaný rozsahom odvolania. V takom prípade žiaden z výrokov odvolaním napadnutého rozhodnutia vo veci samej nenadobúda oddelene právoplatnosť; odvolací súd musí vždy preskúmať celé rozhodnutie

súdu prvej inštancie o vyporiadaní BSM, keďže ide o vec, v ktorej z právneho predpisu (Občianskeho zákonníka) vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi stranami sporu.

6. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok a vzhľadom na odvoláciu námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež, či postupom súdu nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. či tu nie je existencia takej vady, ktorá by bola spôsobilou mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/ CSP).

7. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. V situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo vyhovené nároku, ktorý strana sporu žalobou uplatnila, či pre ktoré bol tento zamietnutý, je pre tieto veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie. Pokiaľ nie sú tieto faktory vysvetlené v odôvodnení rozhodnutia, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

8. Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, podľa ktorého výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojitosti s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, spočívajúci v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom (teraz § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, teda mieru, do akej táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

9. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd nevzhladol dôvodnosť predmetnej odvolacej námietky. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej - ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil III/1997*). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/ Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

10. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia v napadnutej časti obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že strany sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňujú, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, alebo arbitrárnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie.

11. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu

práva na spravodlivý proces a nebola zistená ani tzv. iná vada konania, spôsobilá viesť k záveru, že jej následkom došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci a odvolacím prieskumom ex offio nebola zistená ani žiadna vada, týkajúca sa procesných podmienok (ktorú odvolatelia ani netvrdili), teda nedošlo z hľadiska vyššie uplatnených odvolacích námietok k naplneniu odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP.

12. Žalobkyňa a žalovaný v podaných odvolaniach nespochybňovali správnosť zaradenia predmetných vecí patriacich do BSM (výroky II., III.), ale spochybňovali samotnú sumu, ktorá bola žalovanej uložená zaplatiť žalobcovi titulom vyporiadania BSM a následne aj výroky o náhrade trov konania. Vychádzajúc z obsahu odvolaní, odvolací súd zistil, že ťažisko odvolacích námietok žalobcu smeruje proti ním tvrdeným nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie, čo viedlo podľa jeho názoru k naplneniu dôvodov na odvolanie uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Ťažisko odvolacích námietok žalovanej smerovalo proti nesprávnym skutkovým záverom súdu prvej inštancie, a tiež namietala nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, t.j. odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a e/ CSP.

13. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

14. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

15. V prípade odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonala. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP je v súdnej praxi daný vtedy, ak súd prvej inštancie nie úplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonala navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, k čomu je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami konania, najmä súd nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a nevykoná ani dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom, alebo založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Neúplné zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonala účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Iba samotná okolnosť, že nevykonala dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v spore spôsobilým odvolacím dôvodom. Zároveň musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

16. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie v danej veci správne uplatňoval prejednaciu zásadu, v zmysle ktorej strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút v civilnom sporovom konaní spočíva v zodpovednosti strany sporu za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia strany sporu, táto dôkazné bremeno neuniesla, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je

umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, keď neboli preukázané určité skutočnosti, významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nesplnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

17. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Súd prvej inštancie riadne odôvodnil unesenie/neunesenie dôkazného bremena stranami sporu.

18. Odvolací súd konštatuje, že nevzhladol naplnenie hore uvádzaných odvolacích dôvodov, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie konal v súlade s ustanoveniami CSP, vo veci vykonal relevantné dôkazy na preukázanie sporných skutočností medzi stranami sporu, ktoré vyhodnotil v zmysle ust. § 191 a nasl. CSP a preto dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie s tým, že zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny záver, ktorý náležite odôvodnil v zmysle § 220 ods. 2 CSP, a preto v spore nebolo zistené porušenie procesných práv majúcich za následok odňatie práva na spravodlivý proces, ako aj iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keďže sú správne, podrobné a presvedčivé a zákonu zodpovedajúce dôvody odôvodnenia napadnutého rozsudku, čím je rozsudok v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Žalobca a žalovaná v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedli žiadne relevantné skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania súdom prvej inštancie a s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

19. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej - ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. *Georgiadias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

20. Keďže teda preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že žiadna z odvolacích námietok žalobcu a žalovanej nie je spôsobilou mať za následok dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Žalobca a žalovaná v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedli žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

21. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. až VI. (výrok I. nadobudol právoplatnosť) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania, nakoľko v odvolacom konaní nebola úspešná ani jedna zo strán sporu.

23. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).